DAIFUKU

ขอบคุณที่ให้ชีวิตผม

時生

โทคิโอะ

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ดนูรัตน์ ทุ่งบูรพา แปล

โทคิโอะ

時生

www.booktime.co.th คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

LINE @booktime

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน

ดนูรัตน์ ทุ่งบูรพา แปล

โทคิโอะ

ปฐมบท

กระจกใสล้อมรอบร่างของเด็กหนุ่ม จากสีหน้าเขาดูเหมือนคนอ่อนเพลียแล้วก็นอนหลับไปเท่านั้น ทว่าร่างกายมีท่อระโยงระยาง สะท้อนความเป็นจริงอันโหดร้ายที่ไม่อาจหนีพ้น เขาคงพ่นลมหายใจเป็นเสียง แต่เสียงนั้นก็โดนอุปกรณ์ช่วยชีวิตที่ติดตั้งอยู่รอบตัวกลบไปหมด

มิยาโมโตะ ทาคุมิยืนที่ออยู่ข้างเตียง อยากพูดสิ่งที่ควรจะพูดมานานแล้วแต่ก็พูดไม่ออก และไม่รู้จะทำอะไรเช่นกัน สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงเฝ้าดูอยู่ข้างเตียงแบบนี้

มือขวาสัมผัสบางอย่าง กว่าจะรู้ว่าเป็นปลายนิ้วเรโกะ ก็ผ่านไปหลายวินาที นิ้วภรรยาจับมือขวาเขาไว้ เขาบีบมือตอบ สายตายังจับจ้องคนบนเตียง มือเธอบอบบาง นุ่มนิ่มและให้สัมผัสเย็นเฉียบ

แพทย์เจ้าของไข้มาอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขารู้จักมักจี่กับสามีภรรยามิยาโมโตะมาหลายปี หน้าผากมันแผล็บ ใบหน้าอิดโรยปรากฏ

ริ้วรอยการสู้รบตบมืออยู่ในอาชีพหมอมาครึ่งชีวิต

"จะคุยกันตรงนี้ หรือว่า" คุณหมอพูดค้างไว้

มิยาโมโตะมองเตียงอีกครั้งก่อนจะถามว่า

"ความเป็นไปได้ที่เขาจะได้ยิน มีไหมครับ"

"ผมว่า...ไม่น่าจะได้ยิน เพราะเขามีสภาพเหมือนหลับอยู่"

"งั้นหรือครับ แต่ว่าไปข้างนอกดีกว่า"

"ได้ครับ"

คุณหมอสั่งบางอย่างกับพยาบาลแล้วเดินออกมานอกห้อง สามีภรรยามิยาโมโตะก็ตามเขาออกมา

"ผมเสียใจด้วยที่ต้องบอกว่า หลังจากนี้มีโอกาสน้อยมากที่เขาจะฟื้นคืนสติ" คุณหมอแจ้งข่าวร้ายกับสามีภรรยามิยาโมโตะด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ทั้งๆ ที่ยืนอยู่บนโถงทางเดินแบบนั้น

มิยาโมโตะพยักหน้า ความโศกเศร้ามาถึงขีดสุด แต่ไม่ได้ตกอกตกใจ เพราะเป็นเรื่องที่ต้องได้รับฟังสักวันหนึ่ง และเขาทำใจไว้แล้วว่าวันนี้จะได้รับฟังเรื่องนั้น

เรโกะที่อยู่ข้างกันได้แต่ยืนคอตกเงียบๆ มันเลยช่วงเวลาแห่งการร้องห่มร้องไห้ไปนานแล้ว

"แต่ใช่ว่าไม่มีความหวังเลยใช่ไหมครับ" มิยาโมโตะถามให้แน่ใจ

"ก็ทำนองนั้น แต่ถ้าคุณถามว่ามีเปอร์เซ็นต์เท่าไร ผมคงตอบไม่ได้" คุณหมอก้มหน้า

"ค่อยยังชั่ว"

"แต่ถึงจะฟื้นคืนสติ ก็คงจะเป็นครั้งสุดท้าย..." คุณหมอเริ่มขบริมฝีปาก

"ผมทราบครับ ขอแค่ตื่นขึ้นมาอีกครั้งก็พอ"

เมื่อได้ยินคำพูดของมิยาโมโตะ คุณหมอเอียงคอทำหน้าประหลาดใจ

"ผมอยากจะคุยกับเขาอยากบอกคำสั้นๆ เป็นครั้งสุดท้าย"

อ้อ คุณหมอพยักหน้าเข้าใจในแบบของเขา

"สมมติว่าเขาฟื้นคืนสติมาแค่ครั้งเดียว จะได้ยินเสียงผมไหม"

คุณหมอคิดเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้า

"คิดว่าได้ยินครับ คุณลองคุยกับเขาด้วยความเชื่อมั่นว่าเขาได้ยินก็แล้วกัน"

ครับ มิยาโมโตะตอบ ประสานมือแน่น

จากนั้นมิยาโมโตะกับเรโกะผละจากหน้าห้องไอซียู ปล่อยให้พวกคุณหมอทำงานต่อ กลางดึกตึกผู้ป่วยเงียบสงัด เมื่อไปถึงห้องรอพบแพทย์ ม้านั่งยาววางเรียงเป็นแถว ทว่านอกจากพวกเขาแล้วไม่มีใครเลย พวกเขานั่งเคียงกันบนเก้าอี้แถวหลังสุด

ทั้งสองนั่งเงียบพูดไม่ออกอยู่สักพัก ทาคุมินึกหาคำมาพูดกับภรรยา แต่พอนึกภาพว่าเธอกำลังรู้สึกว้าวุ่นใจมากเพียงใด ก็ไม่กล้าเปล่งเสียงออกมาโดยไม่คิดให้ดีก่อน

"เหนื่อยไหม" เธอเป็นฝ่ายเอ่ยถามก่อน

"ก็ไม่มากมายขนาดนั้น เรโกะล่ะ"

"ฉันเหนื่อยนิดหน่อยมั้ง" เธอถอนใจ

ไม่แปลกหรอก ลูกชายนอนติดเตียงมาสามปีแล้ว แต่การต่อสู้ในฐานะสามีภรรยาเริ่มต้นมานานก่อนหน้านั้น ตั้งแต่วินาทีที่ลูกเกิดมาไม่สิ ถ้าจะพูดให้ละเอียดก็คือ มิยาโมโตะทำสัญญานัดว่าจะได้พบกับความทุกข์แบบวันนี้ไว้ตั้งแต่ตอนที่ตัดสินใจให้ลูกเกิดมา พอเขานึกถึงเรื่องนั้นทีไรก็อดคิดไม่ได้ว่าวันที่ตนจะทำให้ภรรยามีความสุขใกล้เข้ามาแล้ว

มิยาโมโตะไม่เคยรู้จักชื่อโรคเกรโกริอุส[1] จนกระทั่งมาเจอเรโกะ เขารู้จักโรคนั้นตอนขอเธอแต่งงานเมื่อยี่สิบกว่าปีที่แล้ว

[1] โรคที่ผู้แต่งแต่งขึ้นมาเอง ไม่มีอยู่จริง

สถานที่แห่งนั้นไม่มีเสน่ห์พอให้สารภาพเรื่องที่มีครั้งเดียวในชีวิตทั้งสองอยู่ในร้านหนังสือขนาดใหญ่ข้างสถานีรถไฟโตเกียว ชั้นสองเป็นร้านน้ำชา พวกเขานั่งดื่มชาประจันหน้ากันอยู่ที่นั่น และมักใช้ร้านน้ำชานั้นเป็นที่นัดพบออกเดต

จริงๆ แล้วมิยาโมโตะตั้งใจจะเลือกสถานที่เข้าท่ากว่านี้ แต่เนื่องด้วยภาระงานของทั้งคู่ทำให้ตอนนั้นมีเวลาเจอกันเพียงน้อยนิด บางคนอาจบอกว่าเลื่อนไปวันอื่นก็ได้นี่ แต่มิยาโมโตะตัดสินใจตั้งแต่เช้าแล้วว่าจะสารภาพความรู้สึกภายในวันนี้ให้ได้ เขารู้สึกว่าถ้าเลื่อนออกไปก็คงจะไม่มีโอกาสอีก

คำขอแต่งงานของเขาเหมือนคนทั่วไป เขาเลือกที่จะถ่ายทอดความรู้สึกก่อน

มิยาโมโตะไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้ใหญ่โต เขามั่นใจอยู่แล้วว่าถ้าขอแต่งงาน เรโกะจะตอบตกลงเกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ ตอนนั้นเขามีความสัมพันธ์ทางกายกับเรโกะแล้ว และที่สำคัญเขารู้ว่าเธอรู้สึกดีกับเขา

ทว่าท่าทีตอบสนองของเธอไม่เป็นไปตามที่เขาคาดไว้ พอได้ยินคำสารภาพของเขา เธอทำหน้านิ่วอย่างขมขื่นแล้วก้มหน้า รู้เลยว่ากัดฟันอยู่ ดูไม่เหมือนคนกลั้นน้ำตาแห่งความปีติยินดี

คุณเป็นอะไร มิยาโมโตะถาม

เรโกะไม่ตอบ นิ่งไปครู่หนึ่ง มิยาโมโตะได้แต่รอเธอเอื้อนเอ่ยคำพูดออกมา

ในที่สุดเธอเงยขึ้น ตาแดงเรื่อ แต่บนแก้มไม่มีคราบน้ำตา อย่างไรก็ตาม เธอเปิดกระเป๋าถือหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับหัวตา มองมิยาโมโตะแล้วยิ้มให้

“ขอโทษค่ะ คุณคงตกใจสินะ”

“คุณเป็นอะไร” เขาถามย้ำ

"อือ..." เธอไม่ตอบทันที สูดหายใจลึกๆ ครั้งหนึ่งแล้วจ้องตาเขาใหม่ "ขอบคุณค่ะ คุณทาคุมิเป็นคนแรกที่พูดเรื่องแบบนั้นกับฉัน ดีใจมากๆ เลย"

"งั้น"

"แต่ว่า" เธอขัดจังหวะมิยาโมโตะ "ฉันดีใจ แต่อีกใจหนึ่งก็เสียใจ กลัวจะได้ยินคำนั้น"

"เอ๊ะ"

"เสียใจด้วยค่ะ ฉันแต่งงานกับคุณไม่ได้"

"อะ..." รู้สึกใจหายวูบ "ผมไม่ดีสินะ"

"อย่าเพิ่งเข้าใจผิดค่ะ ฉันไม่ได้หมายความว่าฉันชอบคนอื่น หรือไม่ชอบคุณทาคุมิ ฉันแต่งงานกับใครไม่ได้ทั้งนั้น เพราะตั้งใจไว้แล้วว่าจะอยู่เป็นโสดไปชั่วชีวิต"

คำพูดของเรโกะฟังดูเหมือนไม่ได้คิดขึ้นมาเดี๋ยวนั้น ดวงตาที่จ้องมิยาโมโตะเขม็งสะท้อนความจริงจัง

"หมายความว่ายังไง" มิยาโมโตะถาม

"ฉันน่ะ" เธอว่าแล้วเอียงคอ "ตระกูลฉันน่ะ" เธอเปลี่ยนคำพูดใหม่ "ถ้าพูดแบบคนโบราณ ก็คงต้องคำสาปล่ะมั้ง ฉันมีเลือดไม่ดีอย่างมาก มีลูกหลานไม่ได้ ฉันเลยตั้งท้องไม่ได้ค่ะ"

"เดี๋ยวก่อนนะ คำสาปอะไรกัน เรื่องเหนือธรรมชาติงั้นรึ"

มิยาโมโตะลนลาน เธอแย้มริมฝีปากผุดยิ้มเหงาๆ

"ก็ฉันบอกแล้วไงคะว่าถ้าพูดแบบคนโบราณ เมื่อก่อนพวกฉันเองก็นึกว่าเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติ แค่บังเอิญมีคนแบบนั้นอยู่ในตระกูล คงไม่สืบทอดถึงลูกหลาน แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น พิสูจน์แล้วว่ามันไม่เป็นเช่นนั้น"

เธอถามมิยาโมโตะอีกว่า เคยได้ยินชื่อโรคเกรโกริอุสไหม

พอเขาส่ายหน้า เธออธิบายเกี่ยวกับโรคต้องคำสาปนั้นด้วย

น้ำเสียงราบเรียบจริงๆ

โรคเกรโกริอุสเป็นโรคทางพันธุกรรมค้นพบโดยนักวิชาการชาวเยอรมันในช่วงต้นทศวรรษ 1970 โรคนี้จะทำให้เซลล์สมองค่อยๆ ตาย ส่วนใหญ่แล้วผู้ป่วยจะไม่แสดงอาการอะไรเลยจนกระทั่งอายุสิบกลางๆ หลังจากนั้นจะแสดงอาการ รูปแบบอาการทั่วไปเริ่มจากค่อยๆ สูญเสียการเคลื่อนไหว แขนขาขยับลำบาก จนในที่สุดขยับร่างกายไม่ได้เลย มีแค่บางส่วนเพียงเล็กน้อยที่ขยับได้ ขณะเดียวกันการทำงานของอวัยวะภายในเสื่อมสภาพลงไปเรื่อยๆ หากโรคดำเนินไปถึงขั้นนั้น เรียกได้ว่าไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้โดยปราศจากความช่วยเหลือใดๆ

หลังผู้ป่วยนอนติดเตียงสองสามปี จะเริ่มเกิดความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ ความจำบกพร่องและความคิดสับสนเริ่มรุนแรง สติสัมปชัญญะจะขาดๆ หายๆ จนสุดท้ายสูญเสียมันไปโดยสิ้นเชิง สรุปว่าผู้ป่วยจะอยู่ในสภาพผัก แต่ไม่นานนักสมองจะหยุดทำงานโดยสมบูรณ์ จนนำไปสู่การเสียชีวิต

ผู้ป่วยทั่วโลกมีจำนวนน้อย และยังไม่มีวิธีรักษา โรคนี้เป็นโรคทางพันธุกรรมก็จริง แต่ใช่ว่าคนที่มียีนของโรคจะแสดงอาการของโรคเสมอไป พิสูจน์แล้วว่ายีนผิดปกติอยู่บนโครโมโซมเอกซ์เท่านั้น โรคประเภทนี้ เรียกว่าโรคทางพันธุกรรมแบบยีนด้อย คนที่เป็นโรคนี้ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ผู้ป่วยเพศหญิงมีน้อย เนื่องจากผู้หญิงมีโครโมโซมเอกซ์สองตัว แต่ผู้ชายมีโครโมโซมเอกซ์แค่ตัวเดียว จึงไม่มียีนที่ชดเชยยีนผิดปกตินั้นได้

น้าชายเรโกะเสียชีวิตด้วยโรคนี้ตอนอายุสิบแปดปี อาการของโรคเป็นไปตามที่กล่าวมาข้างต้น พี่ชายของยายก็ประสบชะตากรรมเดียวกัน ตอนที่ได้ยินชื่อโรคเกรโกริอุส พ่อเรโกะนึกถึงความคล้ายคลึงกับโรคประหลาดที่ญาติภรรยาตัวเองเป็น เขาตระเวนถามโรงพยาบาลหลายแห่งเพื่อหาวิธีตรวจพบพาหะที่มีประสิทธิภาพ

สิ่งที่เขาอยากรู้ไม่ใช่ว่าภรรยาตัวเองเป็นพาหะหรือไม่ คนที่เขาคิดว่าต้องตรวจสอบให้แน่ใจคือลูกสาวคนเดียว เขาตัดสินใจล้มเลิกความคิดอยากจะเห็นหน้าหลานโดยขึ้นอยู่กับผลการตรวจ

"สีหน้าของพ่อตอนที่ไล่ฉันไปตรวจ ฉันคงไม่มีวันลืมไปชั่วชีวิต" เรโกะเปิดใจกับมิยาโมโตะ "สำหรับฉันเห็นเป็นปีศาจ หึ ไม่สิ ควรจะเรียกว่าสีหน้าของผู้ศรัทธาขบวนการล่าแม่มดมากกว่า ฉันได้ยินเสียงแม่ร้องไห้มาจากห้องข้างๆ ด้วย มันเป็นช่วงเวลาเหมือนตกนรก"

"คุณยังแค้นพ่ออยู่ไหม"

"ตอนนั้นฉันแค้น สงสัยว่าพ่อจะสั่งให้ทำเรื่องน่ากลัวพรรค์นั้นทำไม แต่พอลองคิดดู ก็เข้าใจว่าพ่อทำถูกแล้ว ถ้ารู้ว่าตัวเองมีความเสี่ยงจะเป็นพาหะ แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ แต่งงานไปจนกระทั่งมีลูก ฉันมองว่าไม่มีความรับผิดชอบ อีกอย่างพ่อไม่เคยตำหนิแม่แม้แต่ครั้งเดียว ไม่เคยหลุดปากว่าไม่น่าคว้าผู้หญิงตระกูลประหลาดมาทำเมียเลย"

"คุณเลยไปตรวจ"

ใช่ค่ะ เธอพยักหน้า

"ฉันไม่ต้องบอกผลคุณก็ได้เนอะ"

มิยาโมโตะพยักหน้าเงียบๆ เข้าใจเหตุผลที่เธอตัดสินใจอยู่เป็นโสดไปตลอดชีวิตอย่างดีแล้ว

"ตอนรู้ผล ฉันถึงกับช็อก โมโหว่าทำไมมีแต่ฉันที่ต้องเจอเรื่องแบบนี้ด้วย พาลใส่แม่ทั้งที่รู้ว่ามันไม่ถูกต้อง ตอนนั้นฉันโดนพ่อตบหน้าบอกว่าการแต่งงานไม่ใช่ทั้งหมดของชีวิต" เธอเอามือลูบแก้มซ้าย

มิยาโมโตะเกือบหลุดปากว่าตัวเองก็ช็อกเหมือนกัน แต่ยั้งปากไว้ทัน เพราะความรู้สึกเขาเมื่อเทียบกับความทุกข์ของเธอตรงหน้า มันเป็นแค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น

"เข้าใจแล้วใช่ไหม เพราะแบบนี้ฉันถึงยอมรับคำขอของคุณทาคุมิ

ไม่ได้ ฉันซาบซึ้งดีใจแทบน้ำตาไหล แต่ถ้าคุณจะแต่งงาน คงต้องไปหาคนอื่นค่ะ” เธอก้มหน้ากำผ้าเช็ดหน้าแน่น ผมยาวบังใบหน้า

“ถ้างั้นเราไม่ต้องมีลูกก็ได้นี่”

ทว่าเธอส่ายหน้า

“ฉันรู้ดีว่าคุณทาคุมิเป็นคนรักเด็ก ฉันเองก็ใช่ว่าจะไม่คิดถึงทางเลือกนั้น นึกอยากขอร้องให้คุณตัดใจเรื่องมีลูก แต่เท่าที่เราคบกันมา ฉันรู้ว่าคุณทาคุมิวาดฝันอนาคตไว้ จะยอมให้คุณทิ้งมันไม่ได้”

ผมจะซื้อรถบ้าน พอสุดสัปดาห์จะพาครอบครัวไปเที่ยวภูเขา เที่ยวทะเล ผมอยากมีลูกชายสองคน มีลูกสาวด้วยก็ดีนะ จะได้สดใส เราทุกคนจะย่างปลาที่จับได้ตรงชายฝั่งแม่น้ำกินกัน ถ้าผมได้มีชีวิตแบบนั้น ก็ไม่ได้ต้องการเงินทองมากมาย ขอแค่สร้างครอบครัวที่ทุกคนมีสุขภาพแข็งแรงและยิ้มให้กันได้เสมอ ผมก็ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว คำพูดต่างๆ นานาที่เคยพูดต่อหน้าเรโกะผุดขึ้นมาในสมองมิยาโมโตะ เธอยิ้มละไม ทว่าความฝันแต่ละอย่างที่คนรักเอ่ยมาประหนึ่งมีดแหลมทิ่มแทงใจ

“ความฝันเหล่านั้นช่างมันเถอะ ผมพูดไปโดยที่ไม่ได้คิดอะไรมาก มีเรื่องสำคัญกว่านั้น อย่างไรก็ตาม ผมอยากอยู่กับคุณ วันข้างหน้าก็อยากจะอยู่ด้วยกันสองคนไปตลอด ไม่ต้องมีลูกก็ได้”

เรโกะคงมองมิยาโมโตะเหมือนเด็กไม่รู้จักโต เขานึกย้อนกลับไปตอนนั้นแล้วรู้สึกกระดากอาย ทว่าคำพูดนั้นไม่ได้โกหก เขาหัวร้อนเลยพูดใส่อารมณ์มากไป แต่สุดท้ายแล้วไม่เคยนึกเสียใจเลย

อย่างไรก็ตาม สำหรับเรโกะคงเป็นคำพูดที่ทำให้ตกอกตกใจ วันนั้นเลยแยกย้ายกันไปก่อน ตกลงกันว่าเอาไว้ค่อยคุยเรื่องนี้อีกที

วันถัดมาทั้งสองคุยกันเรื่องเดิม แต่เปลี่ยนสถานที่ มิยาโมโตะขับรถไปบ้านเรโกะ เขาก้มหัวต่อหน้าพ่อแม่เธอ และขอแต่งงานกับเธอ บอกว่ารู้เรื่องทั้งหมดแล้ว

พ่อเรโกะรู้ดีว่าลูกสาวต้องคำสาป เขาเป็นคนร่างเล็ก แต่บุคลิกดี มิยาโมโตะเดาจากพฤติกรรมของอีกฝ่ายแล้วคิดเล่นๆ ว่าเขาน่าจะเป็นคนฉลาด มีเหตุผลและเก็บความรู้สึก แต่พอได้เจอกัน เขาดูเหมือนคุณลุงย่านเมืองเก่าที่เป็นกันเองสบายๆ คนผู้นี้จะแปลงกายเป็นผู้ศรัทธาขบวนการล่าแม่มดได้อย่างไรหนอ มิยาโมโตะคิด

“คุณมิยาโมโตะ พูดตรงๆ มันเป็นเรื่องใหญ่นะ ตอนนี้คุณมองเห็นแต่สิ่งที่อยู่ตรงหน้า และเอ่ยเรื่องนั้นออกมา แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนคนก็เปลี่ยน ช่วงแรกคุณอาจอยู่กันแค่สองคนได้ไม่เป็นไร แต่วันหนึ่งคุณจะอยากมีลูก ถ้าคนรู้จักหรือญาติๆ เขามีลูกกันก็ยิ่งแล้วใหญ่ เมื่อถึงตอนนั้น ถ้าคุณเสียใจว่าไม่น่าแต่งงานกับผู้หญิงมีตำหนิเลย ก็น่าสงสารเรโกะนะ”

“จะไม่เกิดเรื่องแบบนั้นเด็ดขาดครับ ผมสัญญา”

“ก็บอกแล้วไงว่าตอนนี้คุณก็พูดได้ ปัญหาอยู่ที่ว่าอีกสิบยี่สิบปีข้างหน้าจะเป็นยังไง ถ้าใครต้องเสียใจเพราะลูกสาวฉัน ฉันเองก็รู้สึกไม่ดี แล้วพ่อแม่คุณล่ะ รับได้รึเปล่าถ้าคุณไม่มีลูก ขอบอกไว้ก่อนเลยว่า ฉันไม่เห็นด้วยกับความคิดที่จะปิดบังพ่อแม่คุณเรื่องโรคของเรโกะ บอกตามตรง ฉันไม่ได้อยากยกลูกสาวให้ถึงขั้นต้องยอมโกหก อีกอย่างโกหกไปสักวันหนึ่งความจริงก็ต้องปรากฏอยู่ดี”

“ผมไม่มีพ่อแม่ครับ”

มิยาโมโตะเล่าเกี่ยวกับเรื่องนั้น พ่อเรโกะดูตกใจ แต่ไม่ได้ถามอะไรเป็นพิเศษ

“ฉันรู้ดีว่าคุณไม่ได้เป็นลูกคุณหนูไม่รู้จักความยากลำบาก แต่ว่าเรื่องการแต่งงานไม่ควรผลีผลาม”

“ผมขอร้อง ผมจะทำให้เรโกะมีความสุขแน่นอนครับ” มิยาโมโตะค้อมศีรษะ

รู้สึกเหมือนพ่อเรโกะถอนใจ เขาหันไปถามลูกสาว

"แกว่ายังไง คิดว่าจะไปกันรอดไหม"

"หนู" เธอเว้นช่วงก่อนจะพูดต่อ "คิดว่าจะเชื่อคำพูดคุณทาคุมิค่ะ"

"งั้นรึ" พ่อเรโกะถอนใจอีกครั้ง

พิธีแต่งงานจัดขึ้นที่โบสถ์เก่า จัดแบบเรียบง่ายเชิญเฉพาะญาติๆ แต่มิยาโมโตะอิ่มอกอิ่มใจ เจ้าสาวสวย ท้องฟ้าสีคราม คำอวยพรของทุกคนซาบซึ้งกินใจ

ทั้งสองเริ่มต้นชีวิตใหม่ในอะพาร์ตเมนต์เล็กๆ ย่านคิชิโจจิ ทุกสิ่งทุกอย่างราบรื่น โดนคนอื่นถามแทงใจเรื่องที่มีลูกไม่ได้อยู่บ่อยๆ บางครั้งก็พูดทำร้ายจิตใจกันเอง แต่พวกเขาก็ข้ามผ่านอุปสรรคมาได้ทุกครั้งโดยใช้เวลาไม่นาน

ความทุกข์มาเยือนแบบไม่คาดคิด เรโกะตั้งครรภ์ ตอนนั้นแต่งงานได้สองปีเต็มแล้ว

เป็นไปไม่ได้เด็ดขาด มิยาโมโตะร้องตะโกน

"จริงๆ นะ ฉันไปตรวจที่โรงพยาบาลมาแล้ว คุณไม่ต้องสงสัยอะไรแปลกๆ นะคะ เด็กเป็นลูกคุณแน่นอน"

มิยาโมโตะไม่ได้สงสัยแม้แต่น้อยว่าจะไม่ใช่ลูกเขา แค่ไม่อยากจะเชื่อจริงๆ แล้วเขาพอจะนึกออก ทั้งสองคุมกำเนิดเคร่งครัด แต่ก็รู้ตัวว่าเริ่มเคร่งครัดน้อยลงทุกที ควรจะเรียกว่าประมาทมากกว่า

"ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ พรุ่งนี้ฉันจะไปจัดการ" เธอพยายามทำเสียงสดใส

"จะเอาออกรึ"

"อือ ก็มันช่วยไม่ได้นี่"

"แต่ว่ามันห้าสิบห้าสิบไม่ใช่รึ"

"ห้าสิบห้าสิบ?"

"ความเสี่ยงที่โรคจะสืบทอดทางพันธุกรรมไง ถ้าเป็นลูกชาย

ความเสี่ยงที่จะสืบทอดโครโมโซมเอกซ์ผิดปกติอยู่ที่ห้าสิบเปอร์เซ็นต์ และถ้าเป็นลูกสาว แม้จะสืบทอด แต่ก็ไม่เกิดโรค”

“คุณพูดเรื่องอะไรเนี่ย”

“หมายความว่าลูกเรามีความเสี่ยงที่จะเป็นโรคเกรโกริอุสยี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์ พูดอีกอย่างคือลูกมีโอกาสจะเกิดมาเป็นเด็กปกติเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์”

“แล้วไง” เรโกะจ้องหน้าเขา “คุณจะบอกให้ฉันเก็บลูกไว้รึ”

“เรายังมีทางเลือกนั้น”

“อย่าดีกว่า ฉันเตรียมใจไว้แล้ว อย่าพูดให้ฉันเขวสิ”

“แต่มันเจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์...”

“เรื่องตัวเลขช่างมันเถอะ เราไม่ได้กำลังจับสลากนะ ถ้าเป็นลูกชายและเป็นพาหะจะทำยังไง อา แค่ผิดหวังที่ไม่ถูกรางวัลงั้นเหรอ เด็กคนนั้นถึงจะป่วย แต่ก็มีหัวจิตหัวใจนะ สำหรับฉันแล้วมีแค่ร้อยกับศูนย์เท่านั้น แล้วฉันก็เลือกศูนย์ ตัดสินใจมาตั้งแต่ก่อนแต่งงานแล้วด้วย”

เธอพูดถูก ลูกไม่มีคำว่าถูกหรือไม่ถูกรางวัล มิยาโมโตะนิ่งเงียบไม่มีอะไรจะตอบโต้

ทว่าเขาไม่ได้ยอมรับอย่างสนิทใจ บางอย่างเริ่มเคลื่อนไหวอยู่ในตัวเขา บางอย่างที่เขาลืมไปนานแล้ว

มิยาโมโตะคิดกลัดกลุ้ม เขาไม่คิดว่าการทำแท้งเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด และค้นหาตัวตนที่แท้จริงของสิ่งที่ค้างคาใจ

ไม่ช้า เสียงเด็กหนุ่มแว่วในหูเขา

อนาคตไม่ใช่แค่วันพรุ่งนี้

จริงสิ มิยาโมโตะคิด ตนกำลังค้นหาคำพูดของ ‘เขา’

เก็บลูกไว้เถอะ เขาขอร้องเรโกะ ก้มหัวให้เหมือนตอนที่ทำกับพ่อเธอ

“ไม่ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร ผมก็ไม่เสียใจ ไม่ว่าลูกจะเกิดมา

เป็นอะไร ผมก็รักหมดใจ ทุ่มเทเพื่อให้ลูกมีความสุข จะทำทุกอย่างเท่าที่ตัวเองทำได้”

ทีแรกเรโกะไม่หลงเชื่อคำพูดเขา โมโหด้วยซ้ำที่เขาพูดโดยใช้แต่ความรู้สึก แต่พอเห็นเขาก้มหัวขอร้องไม่หยุด ก็เข้าใจว่าเขาเอาจริง

“คุณรู้ใช่ไหมว่ามันหมายความว่ายังไง”

“รู้สิ ถ้าได้ลูกชายที่เป็นพาหะ เราคงลำบาก แต่ก็ไม่เป็นไร ผมอยากให้เรโกะเก็บลูกไว้ ลูกต้องอยากลืมตาดูโลกแน่ๆ”

ขอฉันคิดดูก่อน เรโกะตอบ ดูเหมือนเธอใช้เวลาคิดเรื่องนั้นสามวันเต็มๆ

ฉันก็เตรียมใจไว้แล้ว นั่นคือข้อสรุปของเธอ ครั้งนี้เธอไม่ได้ปรึกษาพ่อแม่ ดังนั้นตอนที่ไปบอกหลังจากตั้งครรภ์เข้าเดือนที่สี่ พ่อแม่โกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงโดยเฉพาะพ่อ ตวาดว่าไร้ความรับผิดชอบ

“เราจะรับผิดชอบค่ะ เราสองคนตัดสินใจกันเองว่าจะเก็บลูกไว้ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็จะไม่เสียใจภายหลัง จะไม่ตัดพ้อต่อว่าใดๆ”

พ่อเรโกะคัดค้านจนถึงที่สุด ทะเลาะกันรุนแรงแล้วออกจากบ้านไป

ฝ่ายแม่ที่เงียบมาตลอดก็เดินตามหลังไป

“ในเมื่อเธอสองคนตัดสินใจแล้ว แม่จะไม่ว่าอะไรเรื่องจะคลอดลูก แต่จงจำเรื่องนี้ไว้ให้ดี” แม่มองหน้ามิยาโมโตะสลับกับเรโกะ “ถ้าเด็กป่วยขึ้นมา เจ้าตัวรวมทั้งพวกเธอจะต้องเป็นทุกข์เจียนตาย ถึงขนาดคิดว่าตกนรกยังจะดีเสียกว่า”

แม่เสียน้องชายไปด้วยโรคเดียวกัน ความรู้สึกตอนนั้นยังคงจุกแน่นในอกเป็นแน่ แต่เธอไม่เคยปริปากเล่าความทรงจำอันขมขื่น

“เราตั้งใจจะทุกข์ไปพร้อมกับลูกครับ”

มิยาโมโตะพูด แม่จ้องตาเขาแล้วพยักหน้า

หลายเดือนต่อมา เรโกะคลอดลูกชาย

"ผมตั้งชื่อลูกว่าโทคิโอะ" มิยาโมโตะเอ่ยขณะอุ้มลูกเพิ่งคลอด "โทคิโอะเขียนด้วยอักษรคันจิที่มีความหมายว่าเวลาและกำเนิด เพราะไหม"

เรโกะไม่คัดค้าน "คุณตั้งชื่อนี้ไว้แต่แรกแล้วรึ"

ท่านองนั้นแหละ เขาตอบ

มิยาโมโตะและเรโกะไม่ได้บอกว่าให้โทคิโอะตรวจร่างกายเถอะ เขาคิดว่ารู้ไปก็ไม่ได้ช่วยอะไร เรโกะก็คงคิดเหมือนกัน อีกอย่าง ที่จริงเขามีความมั่นใจอย่างหนึ่ง ถ้าตรวจไปแล้ว อาจเจอผลลัพธ์ร้ายๆ ไม่ได้หมายความว่าเขาคิดในแง่ร้าย ต้องเรียกว่าเขารู้เรื่องนั้นอยู่แล้ว

โทคิโอะเติบโตมาเป็นเด็กชายแข็งแรง มิยาโมโตะซื้อรถแวนระบบ 4WD[2] อย่างที่ตั้งใจไว้ก่อนแต่งงาน ขับพาภรรยาและลูกชายไปที่ต่างๆ โทคิโอะดีอกดีใจเป็นพิเศษตอนที่ได้นั่งรถจากโตเกียวไปฮอกไกโด ตระเวนเที่ยวเกือบทั่วฮอกไกโด โทคิโอะโดนแดดเผาตัวดำปี๋ จัดปาร์ตี้บาร์บีคิวบนเนินที่มองเห็นทุ่งลาเวนเดอร์ พ่อแม่ลูกนอนเคียงกันอยู่ในรถแคบๆ เปิดหลังคารถดูดาวแล้วผล็อยหลับไป มิยาโมโตะกับเรโกะเคยพาโทคิโอะไปโอซากะ ดินแดนแห่งความทรงจำด้วย เป็นสวนสาธารณะข้างโรงงานขนมปัง แต่ไม่ได้เล่าให้ลูกฟังว่าทำไมที่นั่นเป็นดินแดนแห่งความทรงจำ

สมัยเรียนชั้นประถมไม่มีปัญหาอะไรเลย โทคิโอะเรียนเก่ง เล่นกีฬาก็เก่ง มีความเป็นผู้นำและมีเพื่อนฝูงมากมาย

สมัยเรียนมัธยมต้นก็เกือบจะผ่านไปได้ด้วยดี ที่ใช้คำว่าเกือบจะ เพราะช่วงใกล้จะจบม.สาม มีอาการบางอย่างปรากฏ

เขาเริ่มปวดข้อทั้งตัว ปวดคล้ายอาการปวดข้อ เจ้าตัวคิดว่าเป็น

---

[2] 4WD ย่อมาจาก Four Wheel Drive เป็นระบบการขับเคลื่อนของล้อ ในเวลาปกติจะขับเคลื่อนแค่ 2 ล้อ มีทั้งแบบขับเคลื่อนล้อหน้าและล้อหลัง จะใช้งานครบทั้ง 4 ล้อได้เมื่อผู้ใช้งานต้องการเท่านั้น

เพราะตัวเองเล่นฟุตบอลหนักเกิน มิยาโมโตะและเรโกะไม่เคยเล่าเรื่องสายเลือดต้องคำสาปให้เขาฟัง

มิยาโมโตะพาโทคิโอะไปโรงพยาบาล แต่ไม่ได้ไปแผนกศัลยกรรมกระดูก เขาได้หาโรงพยาบาลที่มีวิทยาการล้ำสมัยเกี่ยวกับโรคเกรโกริอุส และติดต่อกับคุณหมอที่เก่งที่สุดมาตั้งนานแล้ว คุณหมอบอกว่าถ้าอะไรน่าสงสัย ให้พามาทันที

ที่แห่งนั้นคือโรงพยาบาลที่โทคิโอะรักษาตัวอยู่ตอนนี้

ข้อสรุปที่คุณหมอบอกช่างน่าโหดร้ายที่สุดสำหรับครอบครัวมิยาโมโตะ ทว่าในขณะเดียวกันก็เป็นเรื่องที่สองสามีภรรยาเตรียมใจไว้แล้ว ไม่ผิดแน่นั่นคือโรคเกรโกริอุส

“ผมพยายามจะยับยั้งความรุนแรงของโรคอย่างสุดความสามารถ แต่ไม่อาจหยุดยั้งได้ร้อยเปอร์เซ็นต์” คุณหมอพูดแค่นั้น

เรโกะร้องไห้แทบขาดใจ เธอหลั่งน้ำตาจนร่วงเผาะๆ ลงกับพื้น

พอขึ้นมัธยมปลายได้ไม่นาน โทคิโอะก็เข้าโรงพยาบาล เพราะเดินลำบาก เขาเอาหนังสือเรียนใหม่ขึ้นมาบนเตียง อ่านด้วยตัวเองเพื่อเตรียมความพร้อมที่จะกลับไปเรียนได้ทุกเมื่อ

“นี่ พ่อครับ สักวันหนึ่งผมจะหายใช่ไหม” โทคิโอะถามมิยาโมโตะบ่อยๆ

แน่อยู่แล้ว มิยาโมโตะตอบ

ในที่สุด โทคิโอะเอ่ยปากอยากได้คอมพิวเตอร์ วันถัดไปมิยาโมโตะไปซื้อมาให้ ทว่าต่อมาไม่นาน โทคิโอะใช้งานคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นไม่ได้ เขาขยับนิ้วมือไม่ได้ดั่งใจ

มิยาโมโตะปรึกษาเพื่อนที่เป็นวิศวกรคอมพิวเตอร์ นำระบบพิมพ์ด้วยเสียงซึ่งยังมีราคาแพงในเวลานั้นมาใช้ และดัดแปลงคอมพิวเตอร์ให้ใช้งานได้เกือบทุกอย่างโดยใช้แค่นิ้วเดียว โทคิโอะใช้อินเทอร์เน็ตติดต่อ

คนทั่วโลกขณะนอนอยู่บนเตียง

ทว่าปีศาจเกรโกริอุสไม่เคยอ่อนข้อให้เขาเลย ชะตากรรมดำมืดเล่นตลกกับโทคิโอะไม่เลิกรา เขาเริ่มกินอาหารปกติไม่ได้ ขับถ่ายหนักเบาลำบาก ภูมิคุ้มกันตกและหัวใจเริ่มทำงานผิดปกติ

ในที่สุดอาการป่วยเข้าสู่ระยะสุดท้าย เขาน่าจะตื่นอยู่แท้ๆ แต่ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง เกิดอาการประหลาดกำเริบถี่ยิบ คงเป็นผลจากความผิดปกติของสติสัมปชัญญะ

โชคดีตอนที่เขามีสติ หูยังได้ยินเสียง มิยาโมโตะกับเรโกะจึงคอยมาอยู่ข้างๆ เท่าที่เวลาจะอำนวย เล่าเรื่องต่างๆ เท่าที่จะนึกออกให้ลูกฟัง เช่น เรื่องดารา เรื่องกีฬาและเรื่องเพื่อนๆ แถวบ้าน เวลาโทคิโอะชอบใจจะกะพริบตาถี่

และแล้วคืนนี้ก็มาถึง

พยาบาลเดินจ้ำอ้าวเข้ามาหา มิยาโมโตะตัวแข็งทื่อ ทว่าพยาบาลเดินผ่านสองสามีภรรยาไป คงไม่มีธุระกับพวกเขา

มิยาโมโตะหย่อนบั้นท้ายกำลังจะนั่ง

“เสียใจรึเปล่า” เขาโพล่งถามดู

“เรื่องอะไร”

“เรื่องที่คลอดโทคิโอะ”

“อ้อ” เรโกะพยักหน้า “คุณล่ะ”

“ผม...ไม่เสียใจ”

“จริงรึ ก็ดีแล้ว” เธอถูฝ่ามือบนตักไปมาหลายครั้ง

“เรโกะล่ะ รู้สึกว่าคิดถูกไหมที่คลอดลูกออกมา”

“ฉัน” เรโกะเสยผมที่ปรกหน้า “เคยอยากลองถามลูก”

“ถามอะไร”

“ถามว่าเขาเคยคิดไหมว่าดีใจที่ได้เกิดมา มีความสุขไหม เจ็บแค้นพ่อแม่รึเปล่า”

แต่มันก็เป็นไปไม่ได้แล้ว เธอว่าแล้วยกสองมือปิดหน้า

โทคิโอะรู้แล้วว่าตัวเองป่วยเป็นโรคอะไร มิยาโมโตะรู้เรื่องนั้นตอนเห็นข้อมูลที่ลูกค้นหาในคอมพิวเตอร์ โทคิโอะใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาข้อมูลคำว่า ‘เกรโกริอุส’ ในหน่วยงานต่างๆ

มิยาโมโตะเลียริมฝีปาก สูดหายใจลึกๆ

“ผมมีเรื่องอยากจะคุยด้วย เรื่องโทคิโอะ”

เรโกะหันไปหาเขา นัยน์ตาแดงก่ำ

“ผมเคยเจอเขาเมื่อนานมาแล้ว”

เอ๊ะ เรโกะเอียงคอ “หมายความว่ายังไง”

“เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นผมอายุยี่สิบสาม”

“...คุณคุยเรื่องโทคิโอะอยู่ไม่ใช่เรอะ”

“ก็เรื่องโทคิโอะน่ะสิ” มิยาโมโตะจ้องตาเรโกะ เขาต้องทำให้เธอเชื่อเรื่องนี้ให้ได้ “ตอนนั้นผมเจอโทคิโอะ”

เรโกะถอยหนีราวกับตกใจกลัว มิยาโมโตะส่ายหน้า

“ผมไม่ได้บ้า คิดอยู่แล้วว่าสักวันหนึ่งต้องเล่าเรื่องนี้ ตัดสินใจว่าช่วงที่โทคิโอะยังมีสติสัมปชัญญะไม่ใช่เวลาเหมาะสม แต่ว่าตอนนี้คงเล่าได้แล้ว”

“ที่คุณว่าเจอโทคิโอะ...หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความตามนั้น เขาข้ามเวลามาหาผม ถ้าพูดจากสภาพตอนนี้ เดี๋ยวเขาคงจะไปหาผมตอนอายุยี่สิบสาม”

“เวลาหน้าสิ่วหน้าขวานยังจะพูดเล่นอีก”

“ไม่ได้พูดเล่น ผมเองก็ไม่เชื่อเรื่องนี้อยู่นาน แต่ตอนนี้แหละที่ผมเล่าได้ด้วยความมั่นใจ”

มิยาโมโตะจ้องหน้าภรรยาไม่วางตา รู้อยู่แก่ใจว่ามันเป็นเรื่องเหลือเชื่อ แต่อย่างน้อยก็อยากให้เธอรู้ว่าเขาไม่ได้บ้า

ในที่สุดเธอเอ่ยถาม “เจอที่ไหนคะ”

“สวนสนุกฮานะยะชิกิ” เขาตอบ

1

รถไฟเหาะเลื่อนลงส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดเหมือนของถูกๆ มันเป็นรถไฟเหาะเก่าแก่ที่สุดในญี่ปุ่น นักท่องเที่ยวพากันกรี๊ดลั่นเกินจริง ทาคุมิเห็นทุกคนมีสีหน้ายิ้มแย้มแล้วหงุดหงิด

ไม่ว่าหน้าไหนก็ดูไม่ฉลาด ทำหน้าเหมือนไม่ได้ลำบากอะไรเลย

ขณะนี้เป็นเวลาเกือบห้าโมงเย็น เขานั่งกินซอฟต์ครีมอยู่ที่ม้านั่งท้องฟ้าขมุกขมัว ไม่รู้ว่าฝนจะตกหรือเปล่า ลูกโป่งสีเหลืองใบหนึ่งลอยอยู่บนท้องฟ้าขุ่นมัว

จังหวะที่เงยมองฟ้า ไอศกรีมไหลจากโคนย้อยมาตามฝ่ามือ เขารีบยื่นมือออกห่างตัว แต่สายไปนิดหน่อย ไอศกรีมหยดเลอะปลายเน็กไทสีกรมท่าที่คลายออกอย่างไม่เรียบร้อย

“อ๊ะ โธ่เว้ย”

ทาคุมิพยายามจะใช้มือข้างที่ว่างปลดเน็กไท แต่ทำไม่ถนัด เขาไม่ค่อยได้ผูกเน็กไท เลยปลดไม่เก่งไปด้วย จำต้องกินซอฟต์ครีมให้เสร็จแล้วค่อยใช้สองมือปลด เนื่องจากยังไม่ได้เช็ดมือที่เปื้อน เน็กไทจึงเลอะไอศกรีมเหนียวเหนอะหนะ เขานั่งอยู่ที่ม้านั่งแบบเดิมแล้วโยนเน็กไทเส้นนั้นลงถังขยะใกล้ตัว

สดชื่นดีจัง

เขาหยิบซองบุหรี่เซเว่นสตาร์ขึ้นมา คาบบุหรี่มวนหนึ่ง จุดไฟแช็กซิปโป้ราคาถูกแล้วพ่นควันทางปากอย่างเดียว นิ้วมือขวาที่คีบบุหรี่ยังหลงเหลือสัมผัสตอนชกนากานิชิ

นากานิชิเป็นหัวหน้าของทาคุมิจนถึงประมาณสองชั่วโมงที่แล้ว จะว่าไปแล้วเขาอายุพอๆ กับทาคุมิ แต่ทรงผมเซ็ตเรียบร้อยกับสูทกระดุมสองแถวขับให้เขาดูสุขุม ทาคุมิรู้ว่านากานิชียืมสูทชุดนั้นมาจากคนอื่น

นากานิชิมีลูกน้องรวมทาคุมิแล้วสามคน วันนี้พวกเขามาทำงานที่ข้างๆ สถานีรถไฟคันดะ กลุ่มเป้าหมายของพวกเขาคือคนต่างจังหวัดที่เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัย

“แยกแยะได้ยังไงว่าคนไหนเป็นคนต่างจังหวัดครับ” ทาคุมิถามนากานิชิ

“เรื่องนั้น แค่ดูก็รู้แล้ว คนที่ดูทึ่มๆ ไง”

“หมายความว่าแต่งตัวเชยหรือครับ”

“ไม่ใช่ นี่มันเดือนพฤษภาฯ แล้วนะ คงใส่ใจแฟชั่นพอประมาณ แต่คนบ้านนอกก็ยังแต่งตัวไม่เก่ง สรุปว่าแต่งตัวไม่เข้ากัน”

ตัวเองก็ใส่สูทไม่เข้ากับรูปร่างเหมือนกันแหละ ทาคุมิเยาะเย้ยในใจ

พนักงานอีกสองคนแยกกันไปทำงาน แต่ทาคุมิตัดสินใจอยู่กับนากานิชิอีกสักพัก เขาเพิ่งเริ่มทำงานนี้เป็นวันที่สอง เมื่อวานวันแรกไปที่ย่านอิเคบุกุโระ แต่เขาขายไม่ได้เลยสักเซ็ต

สินค้าอยู่ในกระเป๋าเสื้อทาคุมิ เขาคิดอยู่ตลอดตั้งแต่เมื่อวานว่าใครจะโง่ซื้อของพรรค์นี้

“ลองคนโน้นดูไหม” นากานิชิชี้คางไปที่ทางเดิน

วัยรุ่นสวมเสื้อโปโลกับกางเกงยีนส์เดินอยู่คนเดียว ดูท่าทางไม่ได้รีบร้อน

“ขอโทษนะครับ ช่วยตอบแบบสอบถามให้หน่อยได้ไหม ใช้เวลาไม่นานหรอกครับ” นากานิชิร้องทักด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลผิดกับเมื่อกี้นี้

ทว่าวัยรุ่นคนนั้นเดินไปทางสถานีรถไฟ ไม่แม้แต่จะมองหน้านากานิชิ ทาคุมิได้ยินเสียงนากานิชิเดาะลิ้นชัดเจน

หลังจากนั้นนากานิชิร้องทักอีกหลายคน ทาคุมิก็ร้องเรียกคนเท่าที่หาได้ เพราะโดนนากานิชิด่าว่าอย่ามัวแต่ยืนบื้อ แต่ไม่ใครหยุดเดินเลย

ทว่า ในที่สุดนากานิชิเรียกคนหนึ่งไว้ได้ เป็นเด็กหนุ่มคอยาวสวมเสื้อโปโล ดูท่าว่าน่าจะยังเรียนชั้นมัธยมปลาย

นากานิชิขอให้ช่วยตอบแบบสอบถาม ได้ครับ เด็กหนุ่มตอบ

“งั้นเริ่มจากอาชีพ เอ่อ เป็นนักศึกษาหรือเปล่าครับ” นากานิชิเริ่มถามอย่างคล่องแคล่ว ครับ เด็กหนุ่มตอบ

หลังจากนั้นเป็นคำถามไม่สลักสำคัญอีกหน่อย เช่น กำลังจะไปไหน ใครคือนักแสดงคนโปรด ทว่าในบรรดาคำถามไม่สลักสำคัญมีคำถามต่อไปนี้แทรกอยู่ด้วย

“ตอนนี้คุณมีเงินติดตัวเท่าไร A ไม่ถึงห้าพันเยน B ห้าพันเยนขึ้นไปแต่ไม่ถึงหมื่นเยน C หมื่นเยนขึ้นไปแต่ไม่ถึงสองหมื่นเยน D สองหมื่นเยนขึ้นไป”

“C” เด็กหนุ่มตอบ

หากเขาตอบ A คำถามจะถูกตัดจบลงทันที นากานิชิเปิดแบบสอบถามแผ่นที่สอง สีหน้าเรียบเฉย

เขาเริ่มถามว่าชอบท่องเที่ยวไหม เคยไปเที่ยวไกลที่สุดที่ไหนและอยากไปเที่ยวที่ไหน นักศึกษาที่ไม่ชอบท่องเที่ยวมีน้อย เด็กหนุ่มตอบคำถามด้วยสีหน้าผ่อนคลาย นากานิชิตอบรับและแสดงความชื่นชมพอประมาณเพื่อเอาใจลูกค้า

“สมมติว่าบ้านเช่าพัก เรียวกังและโรงแรมลดครึ่งราคา คุณคิดว่า

จะทำให้ออกไปเที่ยวมากขึ้นหรือไม่”

นี่คือคำถามสุดท้าย น่าจะมากขึ้นครับ เด็กหนุ่มสวมเสื้อโปโลตอบ

“ขอบคุณมากครับ สำหรับผู้ที่กรุณาตอบแบบสอบถามจนจบ ตอนนี้ผมมีเซ็ตคูปองส่วนลดพิเศษใช้กับบ้านเช่าพักและเรียวกังทั่วประเทศได้ รบกวนช่วยเขียนชื่อและที่อยู่ในช่องสุดท้ายให้หน่อยได้ไหมครับ”

“อะ ครับ...” เด็กหนุ่มรับปากกาลูกลื่นที่นากานิชิยื่นให้ เขียนชื่อและที่อยู่ตามที่เขาบอก

นากานิชิหยิบเครื่องหน้าตาคล้ายเครื่องคิดเลขขนาดใหญ่ออกมา เริ่มพิมพ์ตัวเลขที่อยู่บนแบบสอบถาม พอเด็กหนุ่มเขียนเสร็จ นากานิชิก็พิมพ์เสร็จเกือบจะพร้อมกัน

“ขอบคุณนะครับ นี่คือเซ็ตคูปองส่วนลดพิเศษ” นากานิชิล้วงปึกกระดาษสีเหลืองจากกระเป๋าเสื้อสูท กรีดกระดาษพรึ่บต่อหน้านักศึกษา “ดูสิ มีที่พักชื่อดังตั้งแต่ฮอกไกโดจรดเกาะคิวชู ไม่ว่าจะเอาไปใช้ที่ไหนก็ได้ส่วนลดครับ อย่างเช่นที่นี่ ที่พักคืนละหมื่นเยนลดเหลือห้าพันเยน นอกจากนี้มีร้านบุฟเฟต์ด้วยนะครับ แค่มีคูปองนี้ ไม่ว่าจะไปเที่ยวที่ไหนก็ได้ราคาถูกสุดๆ”

นากานิชิพูดเร็วปร๋อ เด็กหนุ่มได้แต่พยักหน้า

“เอ่อ คุณบอกว่าส่วนใหญ่ไปเที่ยวกับเพื่อน งั้นผมให้อีกเซ็ตนึงแล้วกัน” นากานิชิหยิบกระดาษอีกปึกหนึ่งในกระเป๋าเสื้อออกมา

“อะ ครับ” เด็กหนุ่มตอบ ถือปึกคูปองส่วนลดทั้งสองมือ

“งั้นสองเซ็ตเก้าพันเยนครับ ถ้ามีแบงก์ใหญ่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมมีเงินทอน”

ตอนนี้เองทาคุมิเห็นเสี้ยวหน้าเด็กหนุ่มเพิ่งแสดงอาการตื่นตระหนก พอได้ยินคำว่าเงินทอน อีกฝ่ายรู้ตัวแล้วว่าต้องเสียเงิน ขณะเดียวกันก็รู้ตัวแล้วว่าตัวเองเผลอบอกว่าจะซื้อเซ็ตคูปองลดราคาพิเศษ

ระหว่างที่คุยกัน

นากานิชิรีบหยิบธนบัตรพันเยนสำหรับทอนเหยื่อจากกระเป๋าสตางค์ตัวเองมาเตรียมพร้อมไว้

เด็กหนุ่มทำตาลอกแลกลังเลพลางหยิบกระเป๋าสตางค์จากกระเป๋ากางเกงยีนส์ แล้วยื่นธนบัตรหมื่นเยนในนั้นให้

“ขอบคุณมากครับ” นากานิชิรับเงินมา ยัดธนบัตรพันเยนสำหรับทอนใส่มือแล้วรีบผละจากเด็กหนุ่มไป ทาคุมิก็ตามเขาไป

“ทำแบบนี้แหละ ง่ายใช่ไหมล่ะ” นากานิชิคุยโอ่

“นักศึกษาคนนั้นยังมองเราอยู่เลยนะครับ” ทาคุมิเหลียวหลังไปแล้วเอ่ย

“ซวยแล้ว เลี้ยวตรงหัวมุมนั้น”

ทั้งสองเลี้ยวข้างร้านหนังสือขนาดใหญ่เข้าไปในซอย

“เป็นไง”

ทาคุมิชะโงกหน้าไปดูสถานการณ์ เด็กหนุ่มสวมเสื้อโปโลหายไปแล้ว

“ไม่อยู่แล้วครับ”

“แจ๋ว” นากานิชิคาบบุหรี่ซอร์ตโฮปแล้วจุดไฟ “สูบมวนนี้หมดแล้วค่อยกลับ”

“ผมทำไม่ได้หรอก” ทาคุมินิ่วหน้า

“ถ้านายไม่ทำ ฉันก็ลำบากน่ะสิ หัวใจสำคัญอยู่ที่ความว่องไวกับจังหวะ นายฟังอยู่ข้างๆ ก็ยังสงสัยว่าติดกับเรื่องแบบนี้ได้ยังไงใช่ไหมล่ะ”

“ครับ”

“สิ่งสำคัญคือต้องทำให้ลูกค้าคิดว่าตัวเองผิด นายรู้ไหมว่าทำไมคูปองเซ็ตนี้ราคาสี่พันห้าร้อยเยน”

“ไม่รู้ครับ ผมคิดว่าถ้าเซ็ตละห้าพันเยน สองเซ็ตหมื่นเยน

ก็ไม่ต้องมีเงินทอน”

“เรื่องมีเงินทอนเป็นเทคนิค ทีแรกลูกค้าจะคิดว่าได้เซ็ตคูปองส่วนลดฟรี สมมติบอกว่าสองเซ็ตหมื่นเยนครับ ลูกค้าบางคนจะงงว่าอะไรหมื่นเยน เราต้องอธิบายซ้ำว่าอยากให้ลูกค้าซื้อเซ็ตคูปองหมื่นเยน พอเป็นแบบนั้นจึงเสียจังหวะที่เราอุตส่าห์สร้างมา ลูกค้าจะรู้ตัวแล้วว่าโดนหลอกและบอกว่าไม่ซื้อ”

“เรื่องนั้นผมเข้าใจครับ แต่มีเงินทอนมันดียังไง”

“ถ้ามีแบงก์ใหญ่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมมีเงินทอนเมื่อพูดคำนี้รวดเดียว ก็เท่ากับบอกลูกค้าแบบเนียนๆ ว่าเรื่องที่คุยกันมาทั้งหมดเป็นการซื้อขายสินค้า ดังนั้นลูกค้าจะรู้เองว่าตนเข้าใจผิดเรื่องได้เซ็ตคูปองฟรี สิ่งสำคัญก็คือหลังจากนี้ คนบ้านนอกคนอื่นรู้ว่าตัวเองเข้าใจผิด จึงยอมแพ้และจ่ายเงิน”

มันเป็นหลักการง่ายๆ นากานิชิหัวเราะ ทิ้งก้นบุหรี่ซอร์ตโฮปลงพื้นเหยียบขยี้แล้วบอกว่าไปกันเถอะ

ทาคุมิมองไหล่บางๆ ของนากานิชิ พลางคิดว่ามันเป็นเทคนิคเยี่ยมยอดจริงๆ แต่คนสันดานแย่เท่านั้นที่จะทำได้

พอกลับไปที่เดิม ทาคุมิได้รับคำสั่งให้ได้แยกไปหาลูกค้า เขาร้องเรียกหลายคนและขอให้ตอบแบบสอบถามได้สำเร็จ แต่ขายคูปองไม่ได้เลยสักเซ็ต ทันทีที่ทุกคนรู้ว่าต้องเสียเงินก็เดินหนีไป

“แกมันห่วย อย่าปล่อยให้ลูกค้ามีเวลาคิดเซ่”

ทาคุมิโดนนากานิชิเทศน์อยู่ข้างตู้โทรศัพท์

“ก็ผมไม่อยากทำ มันเหมือนหลอกลวงคนอื่น”

“ไอ้บ้า พูดแบบนั้นก็ขายเซ็ตคูปองนี้ไม่ได้หรอก”

จังหวะนั้นทาคุมิเห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งทางหางตา เป็นนักศึกษาใส่เสื้อโปโลคนเมื่อกี้ เขาเดินเข้ามาหาพวกทาคุมิ คงตามหาสองคนนี้จนถึง

เมื่อกี้ นากานิชิเห็นเด็กหนุ่มแล้วทำหน้าบึ้ง

“เอ่อ ผมซื้อไอ้นี่เมื่อกี้นี้ครับ” เด็กหนุ่มพูดพร้อมกับยื่นเซ็ตคูปองส่วนลดสองปึก

นากานิชิไม่สบตา เบือนหน้าเย็นชาหนีเหมือนเป็นคนละคนกับตอนให้ทำแบบสอบถาม

“วันนี้ผมต้องใช้เงินจริงๆ ผมขอคืน เอาเงิน...”

นากานิชิเดาะลิ้นเสียงดัง หันมามองนักศึกษา

“พูดอะไรของนาย มาพูดเรื่องนั้นเอาป่านนี้ได้ยังไง ก็เมื่อกี้นายทำสัญญาไปแล้ว ที่ลงชื่อในเอกสารไง”

“ผมคิดว่านั่นเป็นขั้นตอนของการทำแบบสอบถาม”

“เรื่องนั้นฉันไม่รู้ด้วยหรอก ฉันลงบันทึกในเครื่องไปแล้ว ยกเลิกไม่ได้” นากานิชิโบกอุปกรณ์หน้าตาเหมือนเครื่องคิดเลขขนาดใหญ่ให้ดู

นักศึกษาก้มหัว

“ขอร้องละครับ นั่นเป็นเงินที่ผมเก็บไว้กลับบ้านเกิดพรุ่งนี้ ถ้าไม่มีเงิน ผมก็กลับไม่ได้”

“เรื่องนั้นฉันไม่สนหรอก” นากานิชิก้าวเดิน

“อ๊ะ เดี๋ยวก่อนครับ ผมขอร้อง ขอร้องละครับ” นักศึกษาโค้งผงกๆ คว้าชายเสื้อสูทของนากานิชิ

“ปล่อย เกาะเป็นปลิงเลย”

“คุณนากานิชิ” ทาคุมิเข้ามาแทรก “คืนไปก็ได้นี่ คืนเขาไปเถอะครับ”

นากานิชิถลึงตา “แกว่าอะไรนะ ไสหัวไปเลย”

“เงินแค่เก้าพันเยน ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่นี่ครับ”

“แกเป็นพวกใครกันแน่ เอาไว้แกหาเงินให้ได้พันสองพันเยนก่อนแล้วค่อยพูด ไม่มีความสามารถแล้วอย่าวางมาดใหญ่”

ผรุสวาทกับฝอยน้ำลายลอยมาโดนหน้า ทำให้เขาฉุนขาด

“ผมขอลาออกจากงานสกปรกแบบนี้ ใครจะไปทำลง” ทาคุมิวางกระเป๋าใส่เซ็ตคูปองและแบบสอบถามไว้กับพื้น

“ตามใจ ฉันบอกไว้ก่อนนะว่าไม่จ่ายค่าแรงวันนี้”

“ไม่เป็นไร คุณคืนเงินให้เขาแล้วกัน”

ทันใดนั้นนากานิชิยื่นมือมาคว้าเน็กไททาคุมิ

“อย่าเหลิงนักเลย ทำไมฉันต้องทำตามที่แกบอกด้วย หา?”

นากานิชิใช้ปลายเท้าเตะหน้าแข้งทาคุมิ เขาเจ็บมากจนทรุดนั่ง ทันใดนั้นน้ำลายถ่มลงตรงหน้า

“ไอ้เบื๊อก” เสียงด่าลอยมาเหนือศีรษะ

ทาคุมิลุกขึ้น นากานิชิทำหน้าคล้ายจะถามว่า มีอะไรจะบ่นอีกรึไง

ทาคุมิขยับเส้นขยับสายทั่วร่างชั่วครู่ ทันใดนั้นเขารวบรวมสมาธิทั้งหมดไปที่แขนขวา เขายอมรับว่ายืดแขนพร้อมกับออกหมัดเข้าช่วงจมูกกับแก้มของนากานิชิ อารมณ์เหมือนดูภาพช้า

นากานิชิกระเด็นไปถึงข้างตู้โทรศัพท์ มองเห็นพื้นรองเท้าขัดมัน

ทาคุมิได้สติคืนมา ผู้คนสัญจรหยุดยืน ไม่เห็นนักศึกษาสวมเสื้อโปโลคนนั้น คงหนีไปแล้ว

ฉันก็หนีไปด้วยดีกว่า ทาคุมิโกยอ้าว

2

กล่องบุหรี่เซเว่นสตาร์ว่างเปล่าแล้ว ทาคุมิลุกจากม้านั่ง พรุ่งนี้ต้องหางานใหม่ มันช่างน่าหดหู่

ขณะก้มหน้าเดิน บอลลูกหนึ่งกลิ้งมาที่ปลายเท้า เป็นลูกเบสบอลแบบนิ่ม เขาเก็บมันขึ้นมา เด็กชายวัยประถมวิ่งเข้ามาหา “ขอโทษคร้าบ”

เด็กชายรับลูกเบสบอลแล้ววิ่งกลับไปที่เดิม มีป้ายเขียนว่า ‘เกมปราบยักษ์’

ทาคุมิเดินล้วงกระเป๋าเข้าไปใกล้ เด็กชายคนเมื่อกี้โยนลูกเบสบอลเล็งท้องยักษ์แดงถือกระบองเหล็ก

น่าเสียดาย ลูกเบสบอลของเด็กชายไม่เข้าเป้า เขายังไม่ยอมตัดใจ แต่ผู้หญิงดูทรงแล้วน่าจะเป็นแม่จูงมือเขาเดินจากไป

ทาคุมิเดินไปหาพนักงานดูแลเกม ลูกเบสบอลห้าลูกหนึ่งร้อยเยน ถ้าซื้อคูปองกำหนดจำนวนครั้งจะคุ้มกว่า แต่เขาไม่ได้อยากเล่นเยอะขนาดนั้น

เขายืนตรงจุดโยนพลางสัมผัสลูกเบสบอล ไม่ได้จับลูกเบสบอลมาตั้งนานแล้ว เขาทำท่าโยนบอลโค้ง เป็นท่าไม้ตายที่เขาถนัด

ทาคุมินึกถึงท่าโยนบอลในอดีต แล้วลองโยนบอลเบาๆ เล็งที่ท้องยักษ์แดง ในจินตนาการของเขา บอลควรจะเข้าเป้าตรงเผง ทว่าบอลที่โยนออกไปกลับพุ่งแฉลบเล็กน้อยไปโดนไหล่ยักษ์แดง

“ฟอร์มไม่ดีเลย” เขาพูดกับตัวเองแล้วหมุนไหล่ขวา

เขาโยนบอลลูกที่สองอย่างระมัดระวังนิดหน่อย ทว่าคราวนี้บอลก็ไม่เข้าเป้า แค่เฉี่ยวต้นขายักษ์แดง

ทาคุมิถอดเสื้อนอก เริ่มมีทิฐิ

เขาจินตนาการว่าแคตเชอร์ยืนอยู่ตรงนั้น โยนบอลลูกที่สามและลูกที่สี่เล็งไปที่ถุงมือเบสบอล แต่ไม่เข้าเป้าเลย เขาโยนบอลลูกที่ห้าสุดแรง แต่มันแฉลบออกไปไกล

ทาคุมิไปหาพนักงานดูแลเกม ซื้อบอลมาอีกห้าลูก ตอนนั้นเขาเห็นว่ามีคนยืนดู แต่แค่คนเดียว

อายุน่าจะยังไม่ถึงยี่สิบ ตัวสูง หุ่นผอมดูกระชับ ดูจากใบหน้าคล้ามแดดและทรงผมแล้ว ทาคุมิเดาว่าน่าจะเป็นนักเล่นเซิร์ฟ อีกฝ่ายสวมแจ็กเก็ตกันน้ำมอซอทับเสื้อยืด

อย่ามองสิวะ ทาคุมิคันปากอยากบ่น แต่พอเห็นเด็กหนุ่มไม่พูดอะไร ยิ้มให้อย่างคนคุ้นเคย เลยหุบปาก นึกโยงไปถึงสายตาสุนัขเวลาเจอเจ้าของ

ทาคุมิโยนบอลพลางระแวงสายตาเด็กหนุ่ม ลูกแรกและลูกที่สองไม่เข้าเป้า เขาเห็นเด็กหนุ่มสวมแจ็กเก็ตกันน้ำแอบหัวเราะ

“อะไรกัน ขำอะไร” ทาคุมิส่งเสียงเกรี้ยวกราด

เด็กหนุ่มส่ายหน้ายิ้มๆ

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้หัวเราะเพราะว่าขำ แค่คิดว่าไม่เปลี่ยนเลยนะ”

“ไม่เปลี่ยนเลยนะอะไรกัน”

“ทั้งฟอร์ม ทั้งวิธีโยน เป็นแบบนี้ตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว ออกแรงโยนแต่แขน ข้อศอกหย่อนไปหน่อย”

“โทษทีนะ แต่ไม่ต้องมายุ่ง”

หมอนี่น่าโมโหชะมัด ทาคุมิไม่ชอบใจตรงที่เด็กหนุ่มอ่านขาดจุดบกพร่องในฟอร์มการเล่นของเขา เมื่อก่อนโค้ชเคยดุเขาเรื่องนั้นบ่อยๆ ทาคุมิ ข้อศอกหย่อนแล้ว

ลูกที่สามก็พลาด ลูกที่สี่ก็ไม่เข้าเป้า ยิ่งโยนก็ยิ่งรู้สึกว่าควบคุมบอลแย่ลง

“มีพิตเชอร์ประหลาดอยู่คนหนึ่ง” เด็กหนุ่มสวมแจ็กเก็ตกันน้ำชวนคุย

“ตอนเขาโยนบอลกลับมาที่โฮมเบส ควบคุมบอลได้ไม่ดี แต่พอขโมยเบสได้ กลับโยนบอลได้อย่างแม่นยำ คงเป็นเพราะเขาไม่ต้องคิดมากไหล่เลยไม่เกร็ง”

“นายต้องการจะบอกอะไร”

“เปล่าครับ แค่เล่าให้ฟังว่าพิตเชอร์แบบนั้นก็มีเหมือนกัน”

หมอนี่พูดจาพิลึก ทาคุมินึกในใจ แต่เป็นความจริงที่เขาคาใจคำพูดเด็กหนุ่ม ตอนโยนบอลกลับมาที่โฮม ควบคุมบอลได้ไม่ดี แต่ตอนขโมยเบสโยนได้อย่างแม่นยำ นั่นคือคำพูดที่คนอื่นบอกทาคุมิบ่อยๆ

ทาคุมิกำบอลลูกสุดท้าย เตรียมทำท่าจะโยน จังหวะนั้นเขาประสานสายตากับเด็กหนุ่ม อีกฝ่ายไม่ได้ยิ้ม จ้องมองด้วยสายตาจริงจัง

ทาคุมิผ่อนลมหายใจหนึ่งครั้ง มองไปที่เป้าแล้วจากนั้นยืนหันหลังให้ยักษ์แดง

เขานึกสถานการณ์ในสมอง ครึ่งหลังรอบที่ 9 เสีย 2 เอาต์ นำอยู่ 1 คะแนน รันเนอร์อยู่ที่เบส 1 ได้กลิ่นดินในสนาม เสียงเชียร์กระหึ่ม

เขาหมุนตัวอย่างรวดเร็ว โยนบอลเล็งตรงกลางตัวยักษ์แดงแทนเฟิร์สเบส บอลพุ่งไปตามทิศทางที่เล็งอย่างสวยงาม

ยักษ์แดงชูกระบองเหล็ก ร้องคำราม บอลเข้าเป้า

เด็กหนุ่มปรบมือ “ทำได้แล้ว สมกับเป็นคุณ”

ทาคุมิโล่งอกที่บอลเข้าเป้าเสียที แต่ไม่อยากแสดงออกทางสีหน้า เด็กหนุ่มอาจมองว่าโชคช่วย เขาเดินไปหาพนักงานดูแลเกม ยื่นเหรียญร้อยเยนให้ รับบอลห้าลูกกลับมายืนที่จุดโยน

คราวนี้เขาใช้แผนขโมยเบสตั้งแต่แรก หันหลังให้ยักษ์แดงแล้วหันขวับกลับมาโยนบอล การควบคุมบอลดีขึ้นผิดหูผิดตา บอลทยอยเข้าเป้า ยักษ์แดงคำรามไม่หยุด

พอเห็นว่าบอลลูกสุดท้ายก็เข้าเป้าอย่างงดงาม ทาคุมิคว้าเสื้อนอกมาพาดไหล่แล้วเดินออกไป

“เก่งนะครับ” เด็กหนุ่มชวนคุย

“ถ้าฉันเอาจริงก็ทำได้อยู่แล้ว ช่วงแรกไหล่ยังไม่เข้าที่”

"สมกับเป็นจักรพรรดิขโมยเบส"

"หือ?" ทาคุมิหยุดยืนหันไปมองเด็กหนุ่ม "รู้ได้ยังไง"

"เอ๊ะ อะไรครับ"

"ก็ที่นายพูดเมื่อกี้ไง จักรพรรดิขโมยเบส รู้ได้ยังไงว่านั่นคือฉายาฉัน"

เด็กหนุ่มกลอกตาลอกแลกแล้วผายมือทั้งสองเบาๆ

"ผมไม่รู้มาก่อนเลย เห็นคุณโยนบอลเมื่อกี้แล้วคิดแบบนั้น"

"หืม"

ทาคุมิยังคาใจอย่างไรก็ไม่รู้ แต่ไม่มีเหตุผลที่จะไม่เชื่อคำพูดเด็กหนุ่ม เพราะเด็กหนุ่มแปลกหน้าคนนี้ไม่มีทางรู้เรื่องตนสมัยอยู่ชมรมเบสบอลมัธยมปลาย

"ช่างมันเถอะ ขอตัวก่อนนะ"

ทาคุมิยกมือข้างหนึ่งกำลังจะเดินจากไป แต่เด็กหนุ่มยื่นบางอย่างให้ตรงหน้า พอเพ่งพินิจ ปรากฏว่าเป็นเน็กไทสีกรมท่าซึ่งเขาทิ้งถังขยะไปก่อนหน้านี้

"เอาไปซักก็ยังใช้ได้ครับ น่าเสียดายออก คุณจนไม่ใช่รึไง"

ทาคุมิฉุนกึกเมื่อได้ยินคำว่าจน แต่มีเรื่องอื่นที่ข้องใจยิ่งกว่านั้น

"นายจับตาดูฉันตั้งแต่เมื่อไร ทำไปเพื่ออะไร"

"เรียกว่าจับตาดูก็ไม่เชิงนะครับ เรียกว่าตามหาดีกว่า บอกตามตรงผมลำบากมากเลย มีเบาะแสแค่สวนสนุกฮานะยะชิกิ คุณน่าจะใบ้ให้มากกว่านี้อีกหน่อย ผมเลยต้องมารอตรงข้างทางเข้าอยู่ตั้งนานสองนาน"

ทาคุมิไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่เด็กหนุ่มพูด ไม่เต็มเต็งหรือเปล่า เขานึกในใจ

"ฉันไม่รู้จักนาย" เขาคว้าเน็กไทหันตัวกลับเดินจากไป

ทันใดนั้น ได้ยินเสียงเด็กหนุ่มไล่หลังมา

"ผมรู้จักคุณดีมากเลยละ คุณมิยาโมโตะ ทาคุมิ"

3

ทาคุมิจำต้องชะงักฝีเท้า เหลียวกลับไปอีกครั้ง

"รู้จักชื่อฉันได้ยังไง"

"ก็ผมบอกไปแล้วไงว่า ผมรู้จักคุณดีมาก ถึงได้ตามหา"

"นายเป็นใคร"

"โทคิโอะ มิยาโมโตะ โทคิโอะ" เด็กหนุ่มตอบแล้วผงกหัวหนึ่งครั้ง

"มิยาโมโตะ? พูดเป็นเล่น"

"ผมไม่ได้พูดเล่น" แววตาเด็กหนุ่มบอกแบบนั้นจริงๆ

"หมายความว่ายังไง"

พอทาคุมิถาม โทคิโอะขมวดคิ้วเกาหัว ผมยาวกระเซิง

"ผมคิดมาตลอดว่าจะอธิบายให้คุณฟังยังไงดี พูดความจริงไป คุณก็คงไม่เชื่อแน่นอน และผมก็ไม่อยากโดนมองว่าเป็นคนบ้า"

"อย่ามัวแต่พล่าม บอกมาเลยว่านายเป็นใคร มาหาฉันเพื่ออะไร"

"อืม... พูดให้เข้าใจง่ายๆ ก็คือเราสองคนเหมือนเป็นญาติกันละมั้ง"

"ญาติ? เหลวไหล" ทาคุมิสบถ "ฉันไม่มีญาติหรอก พอจะมีคนที่ใกล้เคียงอยู่หรอก แต่ไม่ใช่ญาติแท้ๆ และคนคนนั้นก็ไม่เคยพูดถึงคนแบบนาย"

"ผมไม่ได้บอกว่าเป็นญาติ ใช้คำว่าเหมือนเป็นญาติกัน อย่างน้อยก็เกี่ยวข้องกันทางสายเลือด"

"สายเลือด?"

ใช่ โทคิโอะพยักหน้า

ทาคุมิจ้องหน้าเด็กหนุ่ม ถอยหลังเล็กน้อย คราวนี้มองหัวจรดเท้า มองอะไร โทคิโอะถามอย่างไม่พอใจ

"อ๋อ รู้แล้ว พวกยายนั่นเรอะ"

"ยายนั่น?"

"ไม่ต้องมาทำไขสือ นี่คงจะโดนใช้ให้มาบอกเรื่องไร้สาระละสิ ยังไงก็ตาม ยายนั่นไปไข่ทิ้งไว้กับคนอื่นสินะ ช่างกล้าดีแท้"

"เดี๋ยวก่อน ผมไม่รู้หรอกว่าคุณเข้าใจผิดอะไรอยู่"

"ฉันไม่สนหรอกนะว่าใครจะใช้นายมา แต่ฝากไปบอกมันด้วยว่า ฉันบอกแล้วไงว่าอย่ามาใกล้ฉันอีก"

ทาคุมิเริ่มสาวเท้ายาวอีกครั้ง คราวนี้ไม่ว่าเด็กหนุ่มพูดอะไรก็จะไม่หยุดเดิน

ทว่าพอออกจากสวนสนุกฮานะยะชิกิ ทันใดนั้นโทคิโอะก็เข้ามาใกล้

"เดี๋ยวก่อน ฟังผมพูดก่อน" โทคิโอะคว้าแขนเสื้อทาคุมิ

"ฟังก็ได้ ถ้าบอกว่านายไม่ใช่พวกยายนั่น งั้นนายเป็นใครล่ะ"

โทคิโอะลังเลที่จะตอบ พอเห็นดังนั้นแล้วทาคุมิจึงจิ้มอกเด็กหนุ่มเบาๆ

"เห็นไหม ตอบไม่ได้ละสิ ฉันเข้าใจแล้ว ไสหัวไปซะ" ทาคุมิออกเดินอีกครั้ง

ทว่าโทคิโอะตามหลังมาเงียบๆ คงมีเรื่องอยากบอกจริงๆ แต่ทาคุมิไม่อยากฟัง เขาตัดสินใจแล้วว่าไม่อยากข้องเกี่ยวกับผู้หญิงคนนั้นไปตลอดชีวิต

เมื่อเดินทะลุถนนฮานะยะชิกิ จะเจอร้านเครื่องปั้นดินเผาอยู่ระหว่างทางไปวัดเซ็นโซจิ ทาคุมิหยุดยืนอยู่หน้าร้านนั้น

“เอางี้นะ ในเมื่อนายบอกว่ามีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับฉันจริงๆ ไหนลองแสดงหลักฐานมาซิ”

“หลักฐาน...” โทคิโอะอึกอักตามคาด

“ยื่นมือมา สองข้างเลย”

“แบบนี้?” โทคิโอะแบมือสองข้างตรงหน้าทาคุมิ

“ไม่ใช่ ไม่ใช่แบมือ คว่ำมือ ยื่นมือสองข้างออกมา ถ้านายมีสายเลือดเดียวกับฉัน จะต้องมีจุดเด่นที่หลังมือ”

“ผมไม่เคยได้ยินเรื่องนั้นเลย” โทคิโอะเอียงคอฉงน แต่ก็ทำตามที่ทาคุมิบอก

“เพราะว่าเรื่องนี้มันสำคัญไงละ”

ทาคุมิชำเลืองมองหน้าร้านเครื่องปั้นดินเผา หยิบจานใบใหญ่สุดในร้านนั้น มีป้ายราคาสามพันเยนติดอยู่ เขาวางจานใบนั้นบนหลังมือทั้งสองของโทคิโอะ เด็กหนุ่มทำหน้าประหลาดใจ

“ถ้านายมีสายเลือดเดียวกับฉัน จะไม่ทำข้าวของเสียหายง่ายๆ”

“อ๊ะ เดี๋ยว...”

ไปก่อนนะ ทาคุมิว่าแล้วผละจากไป เขาดูจนแน่ใจแล้วว่าโทคิโอะขยับเขยื้อนไม่ได้เพราะจานที่วางอยู่บนหลังมือก่อนจะเร่งฝีเท้า

ทาคุมิเข้าไปในเขตวัดเซ็นโซจิ มุ่งหน้าไปประตูนิเท็มมง แม้เป็นวันธรรมดา แต่มีนักท่องเที่ยวมากมายเช่นเคย หญิงวัยกลางคนจับกลุ่มกันถ่ายรูปโดยมีศาลเจ้าอาซากุสะเป็นพื้นหลัง ทาคุมิได้ยินพวกเธอคุยกันสำเนียงคันไซแล้วรู้สึกระคายหู เพราะเธอคนนั้นก็พูดภาษาถิ่นเดียวกัน

“อุ๊ย โตขึ้นเยอะเลย ห้าขวบแล้วสินะ”

ตอนนี้ทาคุมิก็ยังจำเหตุการณ์ตอนเจอเธอครั้งแรกได้ในห้องเสื่อทาทามิที่มีแท่นบูชา เวลามีแขกคนสำคัญมา พ่อแม่จะพามาที่นี่

เธอนุ่งชุดเดรสสีชมพูอ่อน พอเข้าไปใกล้ก็ได้กลิ่นน้ำหอมหวานละมุน

เขาจำไม่ได้เลยว่าตอนนั้นตนทำอะไรและคุยเรื่องอะไร จำได้แค่โดนปล่อยให้อยู่ด้วยกันสองต่อสองนานมาก เขาเพิ่งรู้หลังจากนั้นตั้งนานว่าทำไมเกิดเหตุการณ์แบบนั้น

เธอมาหาทาคุมิปีเว้นปีหรือสองปี และหิ้วขนมหรือของเล่นมาฝากทาคุมิทุกครั้ง ทุกชิ้นล้วนแพงหูฉี่

ทว่าการมาเยือนของเธอค่อยๆ สร้างความอึดอัดใจให้ทาคุมิ เหตุผลหนึ่งคือท่าทีเธอน่าขยะแขยง ทุกครั้งที่มองหน้าทาคุมิ เธอจะลูบไล้เนื้อตัวเขาด้วยสีหน้าซาบซึ้งใจ กลิ่นเครื่องสำอางฉุนเตะจมูกขึ้นทุกที

เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้เขาหดหู่คือ ทุกครั้งที่เธอมา พ่อกับแม่จะทะเลาะกัน เขาไม่ทราบเหตุผลโดยละเอียด แม่ไม่ต้อนรับการมาเยือนของเธอ ส่วนพ่อก็พยายามไกล่เกลี่ย

ทว่า ตั้งแต่ช่วงที่ทาคุมิขึ้นมัธยมต้น ก็เริ่มไม่เห็นเธอแล้ว เขาไม่ทราบเหตุผลนั้น เจ้าตัวคงจะรู้ตัวว่าไม่มีใครต้อนรับ และพ่อกับแม่คงปฏิเสธไม่ให้เธอมา

ทาคุมิเพิ่งมารู้ว่าเธอเป็นใครตอนก่อนสอบเข้ามัธยมปลายซึ่งเขาต้องใช้ทะเบียนบ้านเพื่อสมัครสอบ แม่ไปคัดสำเนาให้ที่เขตและพูดกับเขาแปลกๆ

“เอาใบนี้ให้คนที่โรงเรียนแบบนี้เลยนะ ห้ามเปิดดูละ”

ปากซองที่แม่ยื่นให้ทากาวปิดสนิท

ทาคุมิคาใจคำพูดของแม่ แอบเปิดซองดูระหว่างทางไปยื่นใบสมัคร และเจอคำว่าบุตรบุญธรรม

4

ทาคุมิออกจากประตูนิเท็มมง เดินไปตามถนนอุมะมิจิโดริ ซึ่งอยู่คนละฝั่งกับสถานีรถไฟ ข้ามถนนโคโตโทอิโดริ เดินไปอีกเล็กน้อย เลี้ยวขวาเข้าซอย ก็เจออะพาร์ตเมนต์ที่ทาคุมิอาศัยอยู่ท่ามกลางย่านบ้านเรือนหลังเล็ก เป็นอาคารสองชั้น ผนังมีแต่รอยร้าว บันไดอยู่ข้างนอก ราวจับขึ้นสนิมและสีหลุดลอกดูเหมือนคนเป็นโรคผิวหนัง

ขณะจะขึ้นบันได ทาคุมิสังเกตเห็นว่ามีใครอยู่ข้างบน เขาเงยมองแล้วชะงักฝีเท้า นากานิชินั่งกางขาอยู่ขั้นบนสุด มองเห็นรองเท้าขัดมันปลายแหลมดูไร้รสนิยม

นากานิชิหลุบมองเขา อ้าปากหวอ

ทาคุมิหันขวากลับหลังทันที ตั้งใจจะวิ่งหนี แต่ไม่ทันแล้ว ชายสองคนใส่สูทราคาถูกยืนประชิดหลัง ทั้งคู่เป็นอดีตเพื่อนพนักงานขายของทาคุมิ

ทาคุมิหันไปมองฝั่งตรงข้าม ตรงนั้นก็มีชายสองคนยืนปิดทางอยู่ ดูจากการแต่งกาย เดาว่าพวกเขาก็น่าจะเป็นพวกเดียวกับนากานิชิ

ชายสี่คนได้แต่จ้องมองทาคุมิ ไม่ได้ลงมือทำอะไร แต่ก็ใช่ว่าไม่คิดจะทำอะไร พวกเขาแค่รอรับคำสั่ง

นากานิชิลุกขึ้นลงบันไดมา คงรู้สึกว่ามีคนมอง เขาล้วงกระเป๋ากางเกงสองข้างดูเหมือนพระเอกหนังยากูซ่าสมัยโบราณ เสียงรองเท้าไร้รสนิยมกระทบพื้นดังก๊อกๆ น่ารำคาญ

นากานิชิจ้องหน้าทาคุมิแล้วมาหยุดยืนตรงหน้าเขา “เมื่อกี้แสบนักนะ”

ใบหน้าบริเวณที่โดนหมัดของทาคุมิบวมเป่ง เขาตั้งใจออมแรงแล้วแต่หมัดเข้าเป้าผิดคาด ทุกครั้งที่นากานิชิขยับกล้ามเนื้อใบหน้าคงรู้สึกแปลกๆ คงเพราะเหตุนั้น มุมปากของนากานิชิจึงเบี้ยวกว่าปกติเล็กน้อย ยิ่งทำให้ใบหน้าดูน่าชัง

ทาคุมิเกาแก้ม "เจ็บหรือครับ"

นากานิชิหน้าบึ้ง ยื่นมือซ้ายมาคว้าคอเสื้อทาคุมิ

"แกทำฉันแสบมากนะ หยามฉันแบบนี้แล้วคิดว่าเรื่องมันจะจบง่ายๆ เรอะ"

"งั้นผมให้คุณต่อยคืนหนึ่งหมัดก็ได้ครับ"

"ถึงแกไม่บอก ฉันก็ต้องเอาคืนอยู่แล้ว และไม่ใช่หมัดเดียวด้วย"

พอพูดจบ นากานิชิง้างหมัดขวาเต็มที่ การเคลื่อนไหวเชื่องช้าพอจะเบี่ยงตัวหลบได้ ทว่าการหลบหมัดทำให้อีกฝ่ายเลือดขึ้นหน้ายิ่งกว่าเดิม ไม่ใช่วิธีที่ดี แต่ทาคุมิไม่อยากโดนต่อยจมูก จึงเบี่ยงหน้าเล็กน้อยก่อนจะโดนหมัด หมัดไร้พลังของนากานิชิกระทบใต้โหนกแก้ม แม้หมัดจะไร้พลังแต่ก็หนักหน่วงใช่ย่อย เขารู้สึกว่าหูอื้อ

นากานิชิปล่อยคอเสื้อ แต่ทาคุมิยังไม่ได้รับอิสรภาพ เขาถูกชายที่เข้ามาจากด้านหลังสอดแขนใต้รักแร้ล็อกไว้ ทาคุมิขัดขืน แต่คู่ต่อสู้แรงเยอะกว่าที่คิด ไม่มีทางสลัดหลุดเลย เขาเหลียวไปเห็นชายสองคนจับแขนเขาไว้คนละข้าง

นากานิชิถือไม้หน้าสามที่เตรียมมาจากไหนสักแห่ง เหวี่ยงเหมือนไม้เบสบอลแล้วตีเข้าที่ท้อง ชายอีกคนเตะท้อง ทาคุมิโดนไม้หน้าสามตีสลับเตะ เขารวบรวมกำลังเกร็งหน้าท้อง แต่แรงกระแทกแต่ละครั้งสะเทือนไปถึงเครื่องใน ความเจ็บปวดแวบขึ้นมาพร้อมกับของเหลวบางอย่างในกระเพาะ รสชาติไอศกรีมที่กินไปก่อนหน้านี้กลับขึ้นมาในปากพร้อมกับรสเปรี้ยว เขาเปล่งเสียงไม่ออก หายใจก็ลำบาก ไม่มีเรี่ยวแรง

จะยืน เข่าอ่อน มือที่สอดใต้รักแร้ทาคุมิคลายออก เขาทรุดลงหมอบกับพื้น

ชายห้าคนพูดไปพลางเตะทาคุมิบ้าง ใช้ไม้หน้าสามตีเขาบ้าง เขาขดตัวเหมือนก้อนหินยกสองมือปิดหัว

ได้ยินเสียงใครบางคนร้องตะโกน ไม่ใช่เสียงของชายห้าคน ขณะเดียวกันการรุมซ้อมทาคุมิยุติลง หยุดนะ เขาได้ยินเสียงตะโกนถัดมาชัดเจน

ทาคุมิแอบมองทางต้นเสียง สองมือยังปิดหัวไว้ โทคิโอะ เด็กหนุ่มพิลึกวิ่งเข้ามาหา ไอ้บ้านั่น ทาคุมินึกในใจ

“แกเป็นใคร” ชายคนหนึ่งถาม

“ห้ารุมหนึ่ง ขี้ขลาดนี่หว่า” โทคิโอะสบถ ถืออะไรบางอย่าง มันคือก้านร่มพัง คงเก็บมาจากที่ไหนสักแห่ง

“หุบปาก ไอ้เด็กเมื่อวานซืน ไสหัวไปซะ” ชายคนเดิมผลักอกโทคิโอะ

ทาคุมิก็พึมพำคำเดียวกันอยู่ในใจ ใช่ ไสหัวไปซะ

ทันใดนั้นไม่รู้โทคิโอะคิดอะไร เงื้อร่มในมือฟาดใส่ แต่อีกฝ่ายหลบได้อย่างง่ายดาย แล้วออกหมัดตรงเข้าที่หน้าโทคิโอะ เด็กหนุ่มหงายหลังล้มก้นจ้ำเบ้า

นากานิชิขึ้นคร่อมโทคิโอะ คว้าลำคอเล็กๆ “แกเป็นใคร รู้จักกับมิยาโมโตะเรอะ”

ไม่ใช่ ทาคุมิพยายามจะพูด แต่เปล่งเสียงไม่ออกเพราะหายใจไม่ออก ทันใดนั้นโทคิโอะตอบว่า “เป็นญาติ”

ทาคุมิหลับตาปี๋ ไอ้ปากมาก

“หา จริงเรอะ งั้นก็ต้องรับผิดชอบร่วมกัน” นากานิชิยิ้มกริ่ม

“อย่าไปถือสา...เลยน่า” ทาคุมิเค้นเสียง “เขายังเด็ก”

หุบปาก ชายที่อยู่ข้างๆ ตั้งท่าจะเตะทาคุมิ แต่เขายกสองมือ

กันไว้แล้วฮึดลุกขึ้นกระชากตัวนากานิชิออกจากโทคิโอะ

“เขาไม่เกี่ยว ไม่ใช่ญาติอะไรทั้งนั้น ฉันไม่รู้จักเขา”

นากานิชิหัวเราะเยาะตัวโยน

“คิดจะปกป้องมันเรอะ อันธพาลอย่างแก อย่ามาอวดเก่งเลย”

ทาคุมิเอี้ยวคอมองโทคิโอะ “ไอ้เบื๊อก รีบหนีไปสิ”

“ผมไม่หนีหรอก”

“ฉันบอกให้ไปไงเล่า”

ทาคุมิพูดแค่นั้นแล้วมีบางสิ่งมากระแทกศีรษะ คงโดนตีด้วยอะไรบางอย่าง สติหลุดลอยไปก่อนที่จะรู้สึกเจ็บ แต่ยังไม่หมดสติ เขาเอาตัวบังโทคิโอะ อย่างน้อยพยายามจะปกป้องเด็กหนุ่มแปลกหน้าไม่ให้โดนลูกหลงไปด้วย เขาโดนทั้งเตะทั้งตี พลางคิดว่าทำไมตนต้องทำเรื่องแบบนี้ด้วย ไม่เป็นตัวของตัวเอง ปกติแล้วเขาไม่สนใจหรอกว่า คนแบบนี้จะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

พอรู้สึกตัว ทาคุมินอนแอ้งแม้งกับพื้น แก้มสัมผัสพื้นยางมะตอย เขาลืมตาเห็นภาพเรือนรางของแจ็กเก็ตกันน้ำสีส้ม โทคิโอะนั่งเหยียดขาสองข้างพิงผนังอะพาร์ตเมนต์ คอตกผมปรกหน้า

ทาคุมิลุกขึ้น ข้อต่อกระดูกทั้งตัวลั่นก๊อบแก๊บ สมองมึนงง น่วมไปทั้งตัว รู้สึกตัวรุมๆ

เขาเดินโซเซไปหาโทคิโอะ เฮ้ เขาจับไหล่แจ็กเก็ตกันน้ำแล้วเขย่าหัวโทคิโอะส่ายด๊อกแด๊ก

หัวโทคิโอะหยุดส่าย เขาลืมตา เลือดกำเดาไหลจากรูจมูกข้างขวา แต่ดูเหมือนไม่ได้รับบาดเจ็บรุนแรง ทาคุมิโล่งอก

“เป็นอะไรรึเปล่า” ทันทีที่พูด รู้สึกรสชาติเลือดแผ่ซ่านในปาก

โทคิโอะมองหน้าทาคุมิ กะพริบตาปริบๆ สีหน้ายังเรียบเรียง สถานการณ์ไม่ได้

"อะ...พ่อ"

"หา?"

"เอ้ย เอ่อ คุณทาคุมินั่นแหละ...เป็นอะไรรึเปล่าครับ" คำพูดเด็กหนุ่มฟังยาก คงจะอ้าปากไม่ขึ้น

"ไม่ต้องมาถามเลยว่าเป็นอะไรรึเปล่า แต่ไม่เข้าเรื่อง"

หญิงอ้วนวัยกลางคนน่าจะเพิ่งกลับมาจากจ่ายตลาด มองทั้งสองแหยงๆ แล้วเดินผ่านไป ทาคุมิรอจนเธอสาวเท้าจากไปแล้วค่อยถามโทคิโอะ "ลุกไหวไหม"

"น่าจะไหว"

โทคิโอะนิ่วหน้าลุกขึ้นยืน ปัดก้นกางเกงยีนส์ เขาเห็นกางเกงตัวเองแล้วนึกขึ้นได้ เห็นชุดสูทของทาคุมิยับเยิน มองเห็นแผลสดจากรอยขาดตรงหัวเข่า

"เอาเป็นว่า ไปที่ห้องฉันก่อนเถอะ"

"อยู่แถวนี้หรือครับ" โทคิโอะมองเลิ่กลั่ก

"ข้างบนนี้เอง" ทาคุมิชี้ไปที่บันไดนอกอาคารสนิมเขรอะ

ทันทีที่เปิดบานประตูฝืดเปิดปิดยาก "สกปรกจัง" โทคิโอะบ่นเบาๆ

"เงียบไปเลย ถ้าจะบ่นไม่ต้องเข้ามาก็ได้"

ทาคุมิถอดรองเท้าหนังเยินทิ้ง ก้าวขึ้นห้องที่มีแค่ครัวกว้างไม่ถึงสามเสื่อกับห้องเสื่อทาทามิกว้างหกเสื่อ หนังสือโป๊และนิตยสารการ์ตูนวางเกลื่อน ซองอาหารกึ่งสำเร็จรูปและถุงขนมขบเคี้ยวกระจายไปทั่ว เนื่องจากไม่ได้ทำความสะอาดมาสักพัก ไม่ว่าจะเดินไปทางไหนก็ได้ยินเสียงกรอบแกรบ ฝุ่นฟุ้งกระจาย บานประตูตู้เก็บของติดผนังเปิดค้างไว้ ขอบที่นอนเก่าเขรอะโผล่ออกมา แถมยังได้กลิ่นเหม็นเน่าอบอวลตลอดเวลา ทาคุมิเปิดม่านที่ไม่เคยซักแม้แต่ครั้งเดียวแล้วเปิดหน้าต่าง

"หาที่นั่งเอาเองนะ" ทาคุมิว่าแล้วถอดเสื้อนอก ไปล้างหน้าที่อ่างในครัว รู้สึกปวดแสบปวดร้อนในปาก จากนั้นนอนกางแขนกางขาในครัวเหมือนผ้าขี้ริ้ว เจ็บระบมไปทั้งตัว กระทั่งตัวเองยังไม่รู้เลยว่าบาดแผลตรงไหนในร่างกายสาหัสที่สุด

โทคิโอะยืนงงอยู่กลางห้องเสื่อทาทามิ แต่แล้วนั่งลงบนกองนิตยสารการ์ตูน 'โชเน็นจั๊มป์' คงตัดสินใจได้แล้ว

"คุณอยู่ในที่แบบนี้หรือครับ" โทคิโอะกวาดตามองรอบห้องอย่างแปลกหูแปลกตา

"โทษทีนะที่มันดูโกโรโกโส"

"สกปรกจริงๆ แต่ว่าผมดีใจนิดหน่อย"

"ว่าอะไรนะ"

"จะพูดยังไงดี...แค่คิดว่าคุณก็เคยอยู่อะพาร์ตเมนต์แบบนี้ด้วย" โทคิโอะหัวเราะ เลือดกำเดาไหล

"น่าขนลุก ไม่ใช่เคยอยู่ ตอนนี้ก็ยังอยู่สุขสบายดี ว่าแต่นายรู้จักที่นี่ดีเชียว สะกดรอยตามฉันเรอะ" ทาคุมิถาม เขายังนอนกางแขนกางขาอยู่

"อยากสะกดรอยตามอยู่หรอก แต่ดันคลาดกันเสียก่อน เพราะคุณทำแบบนั้นนี่"

โทคิโอะคงหมายถึงเรื่องที่โดนหลอกให้ถือจานใบใหญ่ เฮอะ ทาคุมิแค่นเสียง

"นายคิดว่าฉันจะเชื่อคนที่จู่ๆ โผล่มาอ้างว่าเป็นญาติรึไง"

"มันก็จริง ที่คุณสงสัยผมก็คงไม่แปลกหรอก"

"แหงอยู่แล้ว ทั้งที่คลาดกัน แต่นายก็ยังตามมาถึงนี่ได้"

"อือ เพราะว่าผมจำได้รางๆ"

"จำได้?"

"เคยมีคนพาผมมา น่าจะเป็นตอนขากลับจากวัดเซ็นโซจิ

สมัยผมเรียนชั้นประถม เขาเล่าว่าเคยอยู่แถวนี้ตอนเป็นหนุ่ม”

“ใครพามา”

“ใคร...” โทคิโอะหุบปากที่อ้าไว้ครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “พ่อพามา”

“หา?” ทาคุมิอ้าปากค้าง “พ่อนายจะอยู่ที่ไหนก็ไม่เกี่ยวกับฉันไม่ใช่เรอะ”

“มันก็ใช่ครับ ถ้ามีคนหนุ่มๆ อยู่แถวนี้ คุณก็คงเหมือนกันมั้งครับ”

“หืม นายจะบอกว่าโชคช่วยงั้นรึ”

“นั่นสิครับ โชคดีจัง”

“ดีอะไรเล่า โดนซ้อมแบบนี้ เฮ้ นายมีบุหรี่ไหม”

“ไม่มีครับ ผมไม่สูบ”

“เฮอะ ไม่ได้เรื่องเลย”

ทาคุมิเอื้อมมือไปหยิบกระป๋องโค้กเปล่า ยกกระป๋องคว่ำส่องดูก้นบุหรี่ตรงปากกระป๋อง เอานิ้วคีบก้นบุหรี่ขึ้นมาหลายอัน เลือกอันยาวที่สุดมาคาบไว้แล้วจุดไฟด้วยไฟแช็กซิปโป้ บุหรี่มวนนั้นน่าจะเป็นยี่ห้อเซเว่นสตาร์ แต่รสชาติไม่เหมือนเดิมเลย ทาคุมินึกในใจว่าเพิ่งจะเคยสูบบุหรี่รสชาติห่วยขนาดนี้ แต่ก็ยังสูบต่อไป

“ผมขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ” โทคิโอะเอ่ย

“ถามอะไร”

“พวกเมื่อกี้เป็นใคร”

“อ้อ พวกมันเรอะ เป็นเพื่อนร่วมงานฉันเอง ถึงแค่เมื่อเช้านะ”

“งาน?”

“งานเฮงซวย เพราะมันเฮงซวย เลยลาออกไปแล้ว และฉันก็ต่อยมัน มันเลยมาแก้แค้น ฉันพลาดตรงที่เขียนที่อยู่จริงในประวัติส่วนตัว รู้งี้น่าจะเขียนประวัติส่วนตัวมั่วๆ ไป” ทาคุมิสูบบุหรี่รสชาติแย่แล้วพ่นควัน แม้แต่สีควันของก้นบุหรี่ก็ยังไม่มีชีวิตชีวา

“แพ้หมดรูปเลยนะครับ”

“ใช่”

“ทำไมคุณไม่สวนไปบ้างล่ะ น่าจะสู้ได้มากกว่านี้ คุณเคยเล่นมวยไม่ใช่หรือครับ”

ทาคุมิชะงักมือข้างที่จะยกบุหรี่ขึ้นสูบ เหล่มองโทคิโอะ

“ยายนั่นเล่าให้ฟังสินะ”

“ยายนั่น?”

“ไม่ต้องมาทำไขสือ ฉันรู้นะว่านายมาทำอะไร”

ก้นบุหรี่สั้นกุดจนคีบไม่ได้ ทาคุมิขยี้ดับแล้วหาก้นบุหรี่อันใหม่

เขาเคยไปยิมมวยแค่ครึ่งปีสมัยเรียนมัธยมปลาย หลังลาออกจากชมรมเบสบอล เขาอยากจดจ่อกับอะไรสักอย่าง เลยไปชกมวย แต่ก็ทึ่งกับความเก่งกาจของพวกที่ชกมวยมาก่อน เลยหมดกำลังใจเพราะรู้ขีดจำกัดของตัวเอง

“น่าจะสวนกลับไปสักหมัด” โทคิโอะยังพูดต่อ

“ถ้าต่อยไปหนึ่งหมัด พวกมันจะโกรธจัดและต่อยคืนสิบหมัด”

“พ่อ...คุณทาคุมิซัดห้าคนจนหมอบไม่ไหวรึครับ”

“ฉันไม่ได้เก่งขนาดนั้นนะ สมมติว่าฉันคว่ำห้าคนได้ คราวต่อไปก็โดนห้าสิบคนรุม พวกมันจะไม่เลิกราจนกว่าจะรุมสกรัมฉันได้ ดังนั้นยอมให้ห้าคนซ้อมจนพอใจดีกว่า”

“มันจะเป็นแบบนั้นหรือครับ”

“ก็ใช่น่ะสิ แต่ที่สำคัญ ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องนายเลย”

จังหวะที่ทาคุมิพูดคำนั้น ได้ยินเสียงปลดล็อกกุญแจ ประตูเปิดออก จิสุรุมัดผมหางม้าเข้ามาในห้อง สวมกระโปรงหนังราคาถูกกับแจ็กเก็ตยีนส์เก่า เธอเห็นทาคุมินอนแผ่ในครัว ดวงตากลมโตเบิกโพลงยิ่งกว่าเดิม

“เกิดอะไรขึ้น ไปตีกับใครมาอีกแล้วรึ”

“ไม่ได้ไปตีกับใคร แค่ทะเลาะกันเรื่องงานนิดหน่อย”

“ทะเลาะ...” เธอเหมือนจะพูดบางอย่างต่อ แต่พอเห็นเด็กหนุ่มแปลกหน้าในห้องเสื่อทาทามิเลยหุบปาก โทคิโอะโค้งคำนับ เธอก็ผงกหัวให้

“โทคิโอะ ดันอยู่ตรงนั้น เลยโดนลูกหลงไปด้วย”

“ว้าย น่าสงสาร” จิสุรุทำหน้ารู้สึกผิด

“จิสุรุ บุหรี่”

“ต้องทำแผลก่อน” เธอก้าวขึ้นห้องมานั่งยองอยู่ข้างทาคุมิ จับแก้มบวมตุ่ยของเขา

“โอ๊ย ไม่ต้องจับ เอาบุหรี่มาก่อน”

“บุหรี่ไม่ดีต่อแผลนะ รอแป๊บนึง ฉันไปซื้อยามาก่อน มีเงินไหม”

ทาคุมิล้วงกระเป๋ากางเกง ในนั้นน่าจะมีธนบัตรพันเยนอยู่หลายฉบับ แต่นิ้วมือสัมผัสแต่เศษเหรียญ เขานิ่วหน้า นึกถึงคำที่นากานิชิพูดก่อนจากไป เพราะแกทำให้ฉันหาเงินวันนี้ไม่ได้ ถือว่าชดใช้ก็แล้วกัน

ทาคุมิแบมือที่เอาออกมาจากกระเป๋า

“แค่สามร้อยยี่สิบเยน” จิสุรุทำหน้าผิดหวัง

“โทษที ช่วยออกค่ายาให้ก่อนนะ” ทาคุมิพูดพลางลูบขาอ่อนจิสุรุ เธอตีมือเขาดังเพี๊ยะแล้วลุกขึ้นยืน

“รอแป๊บนึงนะ เดี๋ยวฉันกลับมา”

“ฝากด้วยนะ”

จิสุรุเดินแกว่งผมหางม้าออกไป

ทาคุมิจุดก้นบุหรี่มวนที่สอง น้ำหอมราคาถูกที่จิสุรุฉีดทิ้งกลิ่นจางๆ

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นแฟนคุณทาคุมิ?” โทคิโอะถาม

ใช่ ทาคุมิตอบ “เธอเป็นคนดีมาก ว่าไหม”

“อือ...นั่นสิครับ” ไม่รู้ทำไมโทคิโอะพูดด้วยสีหน้าอึดอัด “แต่ก็

ไม่ได้แต่งงานกันเนอะ”

“ทำไม แต่งงานกับเธอไม่ดีรึไง”

“เปล่า เอ่อ ไม่ใช่ไม่ดีครับ” โทคิโอะเกาหัว

“ฉันคิดจะแต่งงานกันเธอนะ แต่ตอนนี้ยังเป็นไปไม่ได้”

“ฮื่อ งั้นหรือครับ” โทคิโอะคอตก

“เฮ้ย ทำไมนายต้องห่อเหี่ยวด้วยล่ะ”

“ผมไม่ได้ห่อเหี่ยว แค่คิดว่ามันจะดีหรือ”

“นายไม่มีเหตุผลอะไรต้องพูดเรื่องนั้น หรือว่ามี นายตกหลุมรักจิสุรุตั้งแต่แรกพบ เลยหึงฉันทันทีรึไง”

“ไม่มีทางหรอก”

“ถ้างั้นฉันจะแต่งงานกับใครมันก็เรื่องของฉัน นายไม่ต้องยุ่ง”

“ผมไม่ยุ่งอยู่แล้ว” โทคิโอะเปลี่ยนไปนั่งกอดเข่า

ทาคุมิลุกขึ้นนั่งขัดสมาธิข่มความปวดขา เอื้อมมือไปหยิบนิตยสาร ‘เฮบงพันช์’ กรีดหาหน้านางแบบเซ็กซี่ อักเนส ลุม[3] ใส่ชุดว่ายน้ำเผยผิวสีแทนเช่นเคย น่าจะถอดให้หมดไปเลย เขาพึมพำในใจ จิสุรุเป็นคนดี ถ้าหน้าอกใหญ่เท่าลุมได้ก็คงดี เขานึกในใจ

ฮายาเสะ จิสุรุทำงานอยู่ที่สแน็กบาร์ในย่านคินซิโจ เมื่อก่อนทาคุมิทำงานเป็นบริกรในร้านกาแฟฝั่งตรงข้าม จิสุรุมักจะแวะดื่มกาแฟก่อนเข้าร้าน พอทั้งสองเจอกันบ่อยเข้าเลยสนิทสนมกัน และมีเซ็กซ์กันครั้งแรกในห้องโสโครกนี้ตอนขากลับจากเดตครั้งที่สอง ขณะร่วมรักกัน จิสุรุบ่นว่าปวดหลังเพราะที่นอนบางจ๋อย ทาคุมิจึงเอาที่นอนมาตากแดดก่อนไปออกเดต แต่ก็ทำแบบนั้นได้ไม่นาน เพราะเขาเป็นฝ่ายไปที่ห้องเธอแทน

“กลับมาแล้ว” ประตูเปิดผลัวะ จิสุรุกลับเข้ามา

---

[3] Agnes Lum นักร้อง นักแสดงและนางแบบชุดว่ายน้ำชาวอเมริกัน เธอได้รับความนิยมในประเทศญี่ปุ่นช่วงปลายทศวรรษ 1970 และต้นทศวรรษ 1980

5

ทาคุมิถอดเสื้อผ้าออก บาดแผลมีมากกว่าที่คิด แต่ละแผลก็ลึกด้วย ทุกครั้งที่จิสุรุโดนแผลเหล่านั้น ทาคุมิจะแหกปากร้อง แต่เธอทำเหมือนไม่ได้ยิน รีบล้างแผล ทายาและพันผ้าพันแผลด้วยความคล่องแคล่ว เพราะแบบนี้ใช่ไหม คุณทาคุมิถึงได้เป็นแผลบ่อยๆ โทคิโอะถาม

"อาจเป็นไปได้ แต่เห็นฉันแบบนี้ ก็เคยฝันจะเป็นพยาบาลนะ ไปเรียนวิทยาลัยพยาบาลมาแล้วด้วย"

"หืม"

"ไปเรียนแล้วคงจะก่อเรื่องก่อราวสิท่า"

"ไม่ใช่ ที่บ้านฉันไม่มีเงินส่ง เลยต้องลาออก" จิสุรุทำหน้าบึ้ง

"ถ้าอยากเรียน ก็ทำงานไปด้วยเรียนไปด้วยได้นี่"

"มันไม่ง่ายขนาดนั้นน่ะสิ"

เอ้า ทำแผลเสร็จแล้ว เธอตีหลังทาคุมิดังแปะ เขานิ่วหน้าด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส

"โทคิโอะคุงใช่ไหม ต้องดูแผลให้เธอด้วย"

"ผมไม่เป็นไรครับ" โทคิโอะโบกมือปฏิเสธ

"ให้เธอช่วยดูเถอะ ถ้าปล่อยไว้แผลจะเป็นหนองนะ"

ทาคุมิแนะ โทคิโอะทำหน้าลังเลเล็กน้อย แล้วหันไปพยักหน้าให้จิสุรุ "งั้น..."

โทคิโอะถอดแจ็กเก็ตกันน้ำกับเสื้อยืดออก ตัวเขาผอม แต่มีกล้ามเนื้อ สิ่งที่ดึงดูดสายตายิ่งกว่านั้นคือผิวคล้ามแดด

โทคิโอะ
時生

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนูรัตน์ ทุ่งบูรพา แปล

Tokio
© 2002 Keigo Higashino. All rights reserved.
First published in Japan in 2002 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2565
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไดฟุกุ บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
ISBN 978-616-14-0365-2

เคโงะ, ฮิงาชิโนะ.
โทคิโอะ.– กรุงเทพฯ : บุ๊ค ไทม์, 2565.
364 หน้า.
1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ดนูรัตน์ ทุ่งบูรพา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63
ISBN 978-616-14-0365-2

ประธานกรรมการบริหาร จินตนา เฉลิมชัยกิจ
กรรมการผู้จัดการ อลีน เฉลิมชัยกิจ
ที่ปรึกษา ลัลตรา วรสุมาวงษ์ นิวะบะระ
บรรณาธิการบริหาร วรุตม์ ทองเชื้อ
บรรณาธิการต้นฉบับแปล ชลฎา เจริญวิริยะกุล
บรรณาธิการเล่ม รุจี บุญยมาลิก
ออกแบบปกฉบับภาษาไทย คณิต ภาพย์ธิติ
ศิลปกรรม คณิต ภาพย์ธิติ
พิสูจน์อักษร ณรงค์ พึ่งบุญพา
ฝ่ายการตลาด อัคคณัฐ ชุมนุม
ฝ่ายขาย มนัญชยา ศิริวงษ์
ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์ สุรินทร์ บูระณา
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุ๊ค ไทม์ จำกัด
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กทม. 10150
โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พิมพ์บน กระดาษถนอมสายตากรีนรีด www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่ @booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่
DaifukuPUB

มิยาโมโตะ ทาคุมิ อายุ 23 ไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน ส่วนหนึ่งคงเพราะเขาเป็นลูกบุญธรรม แถมยังมีความคิดฝังใจว่าถูกทอดทิ้งจึงชอบตอบโต้ด้วยการละเลยตัวเอง

วันหนึ่งได้พบกับชายหนุ่มแปลกหน้าที่สวนสนุกฮายะนะ ชิกิ โตเกียว คนๆนั้นพูดว่าอีกไม่นานเขาจะแต่งงาน มีลูกและตั้งชื่อลูกชายว่าโทคิโอะ เมื่อเด็กคนนั้นเติบโตขึ้นเขาจะกลับไปสู่อดีตมาพบพ่อด้วยเหตุผลบางอย่าง...

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อลูกคู่นี้เต็มไปด้วยปริศนา สายใยระหว่างลูกผู้ชายไม่ได้อบอุ่นนุ่มนวล แต่แข็งแกร่งข้ามกาลเวลา

โทคิโอะ คือนิยายขนาดยาวของฮิงาชิโนะ เคโงะ ที่ผู้อ่านชาวญี่ปุ่นส่งเสียงให้เป็นหนึ่งในสิบนิยายสุดประทับใจตลอดกาล ในเรื่องราวซับซ้อนซ่อนปมเชื่อมโยงอดีต ปัจจุบันและอนาคต ดราม่าแฟนตาซีลึกลับสุดประทับใจ

นิยายสืบสวน
SN 0044
9 786161 403652
359.-
www.booktime.co.th
@DaifukuPUB
ทดลองอ่าน